Carlos Caballero Jurado Richard Landwehr

VOLUNTARII ROMÂNI DIN WAFFEN-SS

(1944–1945)

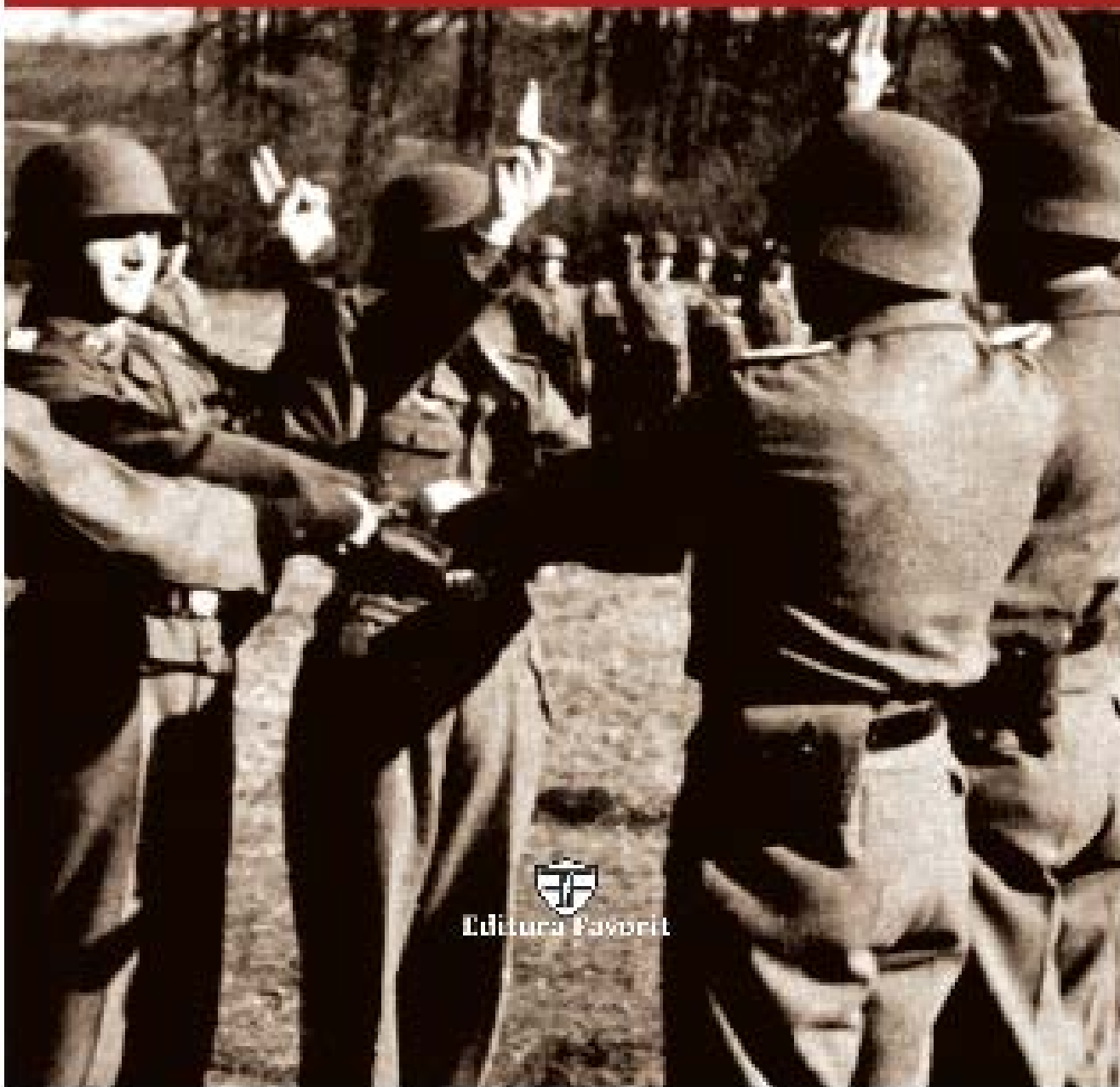

Editura Favorit

RICHARD LANDWEHR

VOLUNTARI ROMÂNI ÎN WAFFEN-SS 1944-45

RICHARD LANDWEHR

VOLUNTARI ROMÂNI ÎN WAFFEN-SS, 1944-45

4

Cuvînt înainte

Deşi, încă, în mare măsură, necunoscut, contingentul români din extraordinar de internaţionala armată europeană cunoscută sub numele de Waffen-SS, a fost, din multe puncte de vedere, unic. El a reprezentat ultima formaţiune simbolică din România care a luptat împotriva bolşevismului pe frontul de Răsărit în 1945. Voluntarii români în Waffen-SS au dus mai departe lupta a sute de mii de români care muriseră deja în bătălia împotriva Sovieticilor, fie pe front, fie în "lagărele morţii" rezervate soldaţilor capturaţi ai Axei.

La 23 august 1944, când guvernul României a fost răsturnat de regele Mihai şi sfetnicii lui corupţi, sovieticii au fost imediat invitaţi în ţară. Cu ură şi duşmănie, ei au epurat Armata Română (arestând peste 150.000 de soldaţi) şi şi-au pus proprii comisari şi băieţi să conducă restul trupelor. Atât de rapid s-a înfăptuit aceasta, cu ajutorul politicienilor trădători, încât toată partea de sud-vest a frontului s-a prăbuşit în câteva zile, fiind capturaţi mii de soldaţi nemţi, aproape în întregime grupul de armate Ucraina de Sud. Dezastrul a deschis Roşilor drumul spre Balcani şi a grăbit sfârşitul războiului cu o durată considerabilă de timp.

Românii au fost puşi în încurcătură. Mareşalul Antonescu, conducătorul dur, dar competent (mlop, totuşi) al României, s-a trezit prizonier al sovieticilor. El a fost rapid expediat la faimoasa închisoare Lubyanka din Moscova pentru a fi torturat vreme de un an de zile înainte de a fi predat spre a fi executat de către regimul trădătorilor din România. Deci, peste noapte, românii s-au trezit în robie. Pentru soldaţi era o situaţie grea: dacă nu mergeau în continuare alături de şefii lor roşii, familiile şi rudele lor din ţară erau în primejdie.

Totuşi, ori de câte ori a fost posibil, grupuri de soldaţi români au trecut de partea nemţilor. Pentru

activiştii Gărzii de Fier/Legiunii Arhanghelului Mihail, care asistaseră la închiderea conducătorilor lor în Germania (de fapt, punerea lor în locuri ferite şi protejate), situaţia era la fel de grea. Din fericire, conducătorii Gărzii de Fier au fost imediat eliberaţi în Germania şi li s-a permis totala libertate de mişcare. Acest lucru l-a încurajat pe adepţii lor din România să reia lupta, acasă, iar când a fost posibil să părăsească ţara şi să participe la lupta armată de pe front.

Din rândurile soldaţilor români şi ale activiştilor politici care se aflau fie în Germania, fie reuşiseră să ajungă în ţara respectivă, s-a format regimentul român al Waffen-SS. Se preconizase o întreagă divizie, însă Comandamentul SS şi Biroul Administrativ Principal al SS nu erau hotărâte în această privinţă permiţând condiţiilor să dicteze în privinţa soluţiei ce va fi adoptată. Ceea ce a rezultat în final a fost crearea unui regiment de luptă, mare şi pe deplin competent, împreună cu unităţi de comandă, personal militar român în diverse grupuri de luptă şi în batalioanele de construcţii. Pentru prima oară, această carte va încerca să relateze povestea unităţii Waffen SS româneşti cu ajutorul şi sprijinul excepţionalului material oferit cu amabilitate de Horia Sima, ultimul conducător legitim român.

Deşi era cazul obişnuit al lui "prea puţin, prea târziu", dată fiind situaţia groaznică în care, în anii 1944-45, se găseau Germania şi aliaţii ei europeni, pentru Waffen-SS trupele române mai constituiau încă un contingent potenţial viguros. Această avangardă cutezătoare anti-comunistă a fost justificată în a fi adusă la cunoştinţa opiniei publice mondiale de evenimente recente în care clica bolşevică barbară, care strangula România, s-a prăbuşit, cu toate relele naturii sale şi cu sprijin din partea "democraţiilor occidentale".

Dacă soldaţii primei divizii SS româneşti şi camarazii lor din Waffen-SS ar fi reuşit, ar fi putut fi evitată marea tragedie a infamiei fără egal a celor peste

patru decenii de comunism, susținut de către capitalism, din Europa Centrală și de Est.

Trupele române din Waffen-SS au luat parte la tentativa nobilă de a îndepărta vălul răului care a amenințat și până la urmă a acoperit cea mai mare parte a lumii. Eforturile și faptele lor merită a fi păstrate vii în amintire.

Contextul înființării unității române

Waffen - SS

Constituirea în toamna lui 1944 a unității Waffen-SS române a fost strâns legată de guvernul român în exil (sau Comitetul Național de Eliberare, cum s-a numit el o vreme), care a susținut recrutarea și instruirea voluntarilor români din Waffen-SS spre a servi ca nucleu pentru o nouă Armată Națională. Însuși guvernul din exil va fi, în următoarele patru decenii, ultimul regim "liber" românesc. El a fost dominat de conducătorul și membrii Ligii revoluționare a Arhanghelului Mihail sau ai Gărzii de Fier, cum era ea mai cunoscută în rândurile poporului. Guvernul nu era pur "legionar", ci cuprindea și alți patrioți români cu alte convingeri politice, situație ce se va regăsi și în rândurile Waffen-SS.

Spre a face deplină dreptate subiectului în discuție, este util să privim și să prezentăm evenimentele ce au condus la crearea efectivă a unității române Waffen-SS.

Capitolul I
Corneliu Zelea Codreanu și Legiunea Arhanghelului Mihail

Figura politică cea mai dinamică din istoria României moderne trebuie să fie considerat Corneliu Z. Codreanu (sau "Căpitanul", cum l-au numit adepții săi). Scurta sa viață a fost intensă și meteorică, dar el a avut puterea de a aduce un progres real nu doar României, ci întregii Europe de Sud-Est. Întrucât reprezenta o amenințare majoră împotriva intereselor corupte existente în țara sa, Codreanu a fost doborât încă în floarea vârstei, dar amintirea lui a condus la răsturnarea unui guvern sordid și a unui monarh pervers și chiar la constituirea unității române Waffen-SS. Corneliu Codreanu s-a născut în 13 septembrie 1899 la Huși, în familia unui învățător. Era, în parte, de origine germană, prin străbunicul său bavarez, din partea mamei. Tatăl lui era un patriot, activ din punct de vedere politic și, desigur, acest lucru s-a transmis fiului său. Ca tânăr, Codreanu a urmat cursurile unui liceu militar, iar în 1916, când România a renunțat la neutralitate, intrând în război împotriva Austro-Ungariei și Germaniei, el a plecat pe jos spre a se alătura, pe front, companiei comandate de tatăl său.

Deși în luptă România s-a comportat modest, în final ea s-a aflat de partea învingătorilor și, prin urmare, la sfârșitul războiului, a putut să alăture teritoriului său național mari suprafețe de teritoriu contestat, în detrimentul vecinilor săi. Aceasta a sporit problemele legate de minoritățile etnice, care existau în țară, dar a sfârșit prin a face din România o putere substanțială în Balcani. Însă nu existau pacea și liniștea. Imediat după război, în rândul unor grupuri de șomeri și studenți a început să apară o mișcare comunistă de origine străină. Acest lucru n-a trecut neobservat de Codreanu. La

sfârşitul războiului, el se pregătea, ca ofiţer cadet, dar demobilizarea i-a permis să renunţe. În 1919 s-a decis să se înscrie la Universitatea din Iaşi ca să studieze dreptul. Aici el s-a alăturat unui grup studenţesc naţionalist anti-comunist şi a devenit curând conducătorul lui. Pentru Codreanu nu exista compromis de nici un fel în privinţa gloatei roşii condusc de etnici ne-români, care aducea ţării sale haos şi violenţă. Când grupuri de muncitori grevişti pro-comunişti au asediat atelierele CFR de la Nicolina şi au fluturat steagul roşu, enervat, Codreanu a urcat singur pe clădire, a smuls steagul comunist şi l-a înlocuit cu tricolorul românesc. Acest act eroic i-a adus pentru prima oară o largă recunoaştere publică.

În anii care-au urmat, Codreanu şi adepţii săi au dezvoltat o filozofie ce conţinea părţi egale de naţionalism, populism şi creştinism. Codreanu a devenit jurist şi, la începutul anilor '20, şi-a început studiile post-universitare în Germania, unde a venit în contact, pentru prima dată, cu naţionalist-socialiştii germani. La întoarcerea sa în România el şi-a dedicat întreaga energie activităţilor politice devenind colaborator al profesorului Cuza de la Universitatea din Iaşi, care înfiinţase Liga Apărării Naţional Creştine. Lumii politice româneşti, care era profund coruptă şi dominată de interese minoritare de grup, nu-i erau pe plac studenţii naţionalişti dinamici şi s-a răzbunat cu cruzime pe Codreanu şi pe adepţii acestuia.

Aceasta a condus la o exacerbare, de ambele părţi, a violenţei. În 1925, un şef de poliţie bătăuş a condus o acţiune deosebit de sălbatică împotriva studenţilor patrioţi. Codreanu a fost obligat să-şi expună activităţile în faţa unui tribunal, dar şeful poliţiei avea alte idei. În afara tribunalului el a ordonat unora dintre agenţii săi să-l agreseze pe Codreanu. În încăierarea ce a urmat, Codreanu a scos revolverul şi a tras spre agresorii săi, ucigând, mai mult din întâmplare decât cu intenţie, pe şeful poliţiei. Aceasta a condus la un proces extrem de mediatizat în care Codreanu s-a auto-apărat, iar în final a

ost achitat.

În 1927, Codreanu a rupt legăturile cu mai reacționarul profesor Cuza în ce privește obiectivele și tactica de urmat și, pe 24 iunie, a pus bazele Ligii Arhanghelului Mihail. Arhanghelul Mihail, pe lângă alte calități simbolice și religioase, a fost ales drept nume al organizației deoarece era patronul închisorilor din România. Chipul lui putea fi găsit pe poarta fiecărei închisori. Așadar, era foarte familiar multora dintre adepții lui Codreanu, care fuseseră întemnițați deseori pe motive politice.

Codreanu era hotărât să facă din Legiune prima și cea mai importantă mișcare spirituală a idealismului moral și a înaltelor valori creștine. El vroia ca aceasta să fie scoasă cât mai mult posibil de sub influența degradantă a corupției politice ce domnea în România. Principiile mișcării erau clare: eliminarea barierelor sociale artificiale dintre clase, asigurarea unei echități între muncitori și cei lipsiți de drepturi și scoaterea țării de sub influența străinilor. În cursul procesului de dezvoltare completă se va atinge potențialul caracterului românesc specific. Era o ambiție cu totul deosebită care putea fi înfăptuită doar de către o forță extrem de onestă și disciplinată, exact ceea ce avea să devină Liga.

Pentru a cultiva cooperarea și disciplina și a institui respectul reciproc dintre diversele elemente de clasă, Codreanu a înființat tabere de muncă voluntară și a inițiat proiecte la care adepții săi să poată munci fizic în condiții de deplină egalitate. Din aceasta legionarii și-au însușit lipsa egoismului, ceea ce le va permite să-i sprijine pe muncitorii români, dar mai ales pe țăranii cu mici loturi de pământ, care constituiau adevărata coloană vertebrală a națiunii. Pentru a realiza un profund sentiment de mândrie națională au fost luați săculeți de pământ de pe marile câmpuri de luptă și de pe mormintele eroilor naționali și distribuiți membrilor Legiunii în cadrul unor ceremonii solemne. Mulți purtau

la gât talismane cu "săculeţi de pământ sfânt". Prin astfel de acţiuni, Legiunea a sporit rapid numeric, în rândurile sale încadrându-se patrioţi adevăraţi din rândurile ţărănimii şi cleruluî Bisericii Ortodoxe Române, care erau impresionaţi de doctrina şi angajamentul creştin al mişcării.

Până în anul 1930 Codreanu şi-a dat seama că, spre a fi eficientă, Legiunea trebuia să ia parte în stil la viaţa politică. Astfel a luat fiinţă Garda de Fier, vlăstarul Legiunii, care va înfăptui activităţile politice cotidiene şi va participa la alegeri. Pentru a apărea pe buletinele de vot, Garda de Fier trebuia să aibă desenată o siglă (asemenea simboluri erau şi încă mai sunt folosite pe buletinele de vot în primul rând în beneficiul alegătorilor analfabeţi). În acest scop a fost adoptat "grilajul de fier" - simbol al puterii şi disciplinei. Poate că sigla avea o oarecare legătură şi cu perioadele lungi pe care legionarii le petrecuseră în închisori din cauza crezului lor.

În arena politică, Garda de Fier a fost împotriva unei structuri politice foarte învechite în cadrul căreia partidele politice se succedau la putere, cu puţine diferenţe sau chiar deloc în privinţa platformei lor politice. Sistemul, asemănător cu cel din SUA de azi, avea la bază cariera păpuşilor politice care, în principal, erau "în solda" unor grupuri de interese ale celor avuţi. La începutul anilor '30, procesul "democratic" din România era în plin avânt. Însă era corupt peste orice limită. Supraveghetorul acestor politicieni era amoralul, depravatul rege Carol al II-lea, care-şi etala în public amanta evreică de ale cărei sfaturi depindea în mare măsură.

Mai presus de toate, Legiunea/Garda de Fier a văzut cu clarviziune ameninţarea reală a comunismului la adresa civilizaţiei occidentale. Codreanu însuşi a spus: "Faţă în faţă sunt doar două lumi ... Aceste două lumi sunt: statele revoluţiei naţionale, care luptă pentru apărarea Crucii şi a civilizaţiei milenare şi bolşevismul cu sateliţii lui, care luptă pentru distrugerea naţiunilor şi

prăbuşirea civilizaţiei creştine. Ultimul, bolşevismul cu sateliţii lui, va fi distrus de armatele Crucii şi de ordinea naturală a lumii". Din păcate, "bolşevismul cu sateliţii lui" vor ieşi învingători în România postbelică, cu urmările dramatice care ne sunt cunoscute tuturor.

La începutul anilor '30 Garda de Fier a înregistrat un progres constant atrăgându-şi mânia autorităţilor şi a foarte puternicei comunităţi evreieşti din România. Garda a fost deseori interzisă ca să reapară sub o formă nouă; mulţi dintre conducătorii săi au fost întemniţaţi, torturaţi şi ucişi, ceea ce, în mod inevitabil, a produs o reacţie violentă din partea multor gardişti. Poate că temperamentul latin al românilor a permis ca procesul să continue. Oricum, pe la mijlocul anilor '30, Garda de Fier devenise o forţă politică majoră a ţării. Aceasta a condus la confruntarea ei directă cu puternicele grupuri evreieşti de interese.

Deşi Garda de Fier adoptase un program de "anti-semitism economic", acesta nu era un concept de tip rasial. Românii, mândrindu-se cu moştenirea lor latină "tolerantă", au respins orice abordare de tip rasial în tratarea minorităţilor etnice. Motivele dezvoltării "anti-semitismului economic" pot fi desprinse din numeroase lucrări istorice, dar o sursă deosebit de bună e cea reprezentată de cartea **"Conştiinţa Europei în declin"** a rabinului Charles Schulman. Această lucrare propagandistică, publicată pentru prima dată în 1939, a fost prima care va susţine povestea potrivit căreia "6.000.000 de evrei europeni erau ameninţaţi cu exterminarea".

În carte, Schulman notează cu mândrie că "1.000.000" de evrei români (conform cifrelor lui) sau circa 5 la sută din populaţie, fie controlează, fie au interese majoritare în 80 la sută dintre afacerile din România şi deţin monopolul complet asupra comerţului din multe oraşe mari.

Strâns unita comunitate evreiască domina puternica industrie a cherestelei, pieţele de grâne şi de vite, majoritatea pieţei imobiliare din mediul rural, precum şi cea mai mare parte a presei şi a mediilor de ştiri. Prin folosirea alternativă a şantajului şi a baeşişurilor, acest puternic grup etnic de presiune îi putea manipula pe politicieni după bunul său plac. Finanţiştii evrei, care-şi oferiseră anterior serviciile ţăranilor României, deveniseră totodată cei mai mari moşieri din ţară (prin intermediul ratelor cu dobânzi ridicate), aducând astfel la starea de robie virtuală o mare parte a populaţiei agricole. Ca rezultat, ţăranii nemulţumiţi au devenit principalul sprijin al Gărzii de Fier.

Aceasta se poate verifica în lucrarea **Istoria în imagini a Europei de Est** de Raymond şi Martin (Crown Publishers, 1971), p. 188.

Enorma putere economică şi politică a comunităţii evreieşti din România a condus inevitabil la manifestarea, în anii '30 şi '40, faţă de ea a resentimentelor ce existau în sânul întregii societăţi româneşti. Totuşi, trebuie să se remarce că, cu excepţia victimelor legate de perioada războiului şi a câtorva crime de tip vendetta, populaţia evreiască a României a supravieţuit aproape în întregime celui de-al II-lea război mondial. Deşi în 1939 ei erau închişi între cele "6.000.000 ameninţate", în 1945 erau tot acolo şi, deci, n-au putut fi cuprinşi între cele "6.000.000 exterminate". Poate că alt "1.000.000" de rude ale lor s-a găsit să le ia locul. În perioada postbelică evreii români au prosperat sub dictatura comunistă, deşi au pierdut multe în raport cu dominaţia avută anterior. Prin intermediul corupţiei, sute de mii dintre ei au emigrat din România, în timp ce compatrioţii lor au rămas blocaţi într-o robie îngrozitoare.

La ultimele alegeri libere din România, din decembrie 1937, Garda de Fier a câştigat 16 la sută din voturi şi 66 locuri de deputaţi în parlamentul naţional. Aceasta în ciuda faptului că numărarea efectivă a

voturilor a fost anulată pe când era în curs de desfășurare datorită faptului că partidele politice ale puterii pierdeau. În orice caz, regele Carol al II-lea a fost nevoit să numească un guvern naționalist al opoziției în care profesorul Cuza, partenerul de altă dată al lui Codreanu, deținea a funcție importantă. Deși neinclusă în noul guvern, Garda de Fier i-a dat tot sprijinul. Când guvernul naționalist a încercat câteva reforme menite a pune capăt influenței corupte a grupurilor etnice de presiune, sfetnicii regelui Carol al II-lea, inclusiv amanta lui, s-au alarmat. Drept urmare, regele Carol al II-lea a demis pe neașteptate guvernul și a preluat puterea ca dictator, cu intenția de a proteja privilegiile plutocraților și ale bogatelor elemente minoritare.

Acțiunile regelui aveau loc într-o perioadă în care Garda de Fier se bucura în România de mare popularitate. Atât Codreanu cât și tatăl său dețineau locuri în Parlament ca membri ai partidului "Totul pentru Țară", numele sub care Legiunea/Garda participase la alegeri. Acest partid era al treilea ca mărime în țară, cu circa 500.000 de membri activi. Deși Garda de Fier adoptase însemnele unor mișcări similare din alte părți ale Europei, cum ar fi folosirea unei culori simbolice (spre exemplu, verdele, culoarea primăverii și a reînnoirii, a fost adoptat spre folosire astfel încât adepții săi purtau "cămăși verzi", iar sediul din București al Gărzii era cunoscut sub numele de "Casa Verde"), Codreanu a avut contacte oficiale puține cu național-socialiștii germani, cu fasciștii italieni etc. S-a făcut asta spre a asigura integritatea Gărzii de Fier și ca să nu se poată spune că ea era "controlată din afară".

Totuși, Garda și-a precizat atitudinea față de o Europă anti-comunistă trimițând, pe cheltuiala sa, un contingent de voluntari să lupte de partea naționaliștilor în războiul civil spaniol.

Doi dintre conducătorii legionari de frunte, Moța și Marin, au fost uciși pe când luptau în Spania împotriva

bolșevicilor internaționali. În cursul anului 1938, Garda de Fier a fost pentru a cincea oară declarată ilegală în România. Cu această ocazie, Corneliu Codreanu și 13 dintre colaboratorii săi cei mai apropiați au fost arestați și judecați de un tribunal militar sub învinuirea de a fi pregătit o conjurație împotriva statului. Drept urmare, au fost condamnați la 10 ani muncă silnică în închisoarea din Râmnicul Vâlcea. Aceasta nu a influențat, însă, sprijinul pentru Garda de Fier, ci, din contră, tot mai mulți gardiști au început să lupte împotriva inechităților guvernului.

Grupurile intereselor minoritare au fost profund tulburate de acest fapt și, acționând prin intermediul amantei regelui Carol, ele au reușit să-l convingă pe acesta să ordone una dintre cele mai murdare fapte comise vreodată de un monarh român modern. El a ordonat gardienilor închisorii să-l ucidă pe Codreanu și pe camarazii acestuia, făcând, să pară că încercau să "fugă". Astfel că, în noaptea de 29/30 noiembrie 1938, "Căpitanul" Codreanu și cei 13 camarazi întemnițați au fost duși în pădure și omorâți prin strangulare. Apoi călăii le-au tras gloanțe în spate spre a mima o tentativă eșuată de "fugă de sub escortă".

În anul următor, adevărul a ieșit la iveală atunci când unul dintre călăi a recunoscut crima în fața unei instanțe de judecată și a oferit toate detaliile înspăimântătoare ale masacrului. Fapta n-a sporit popularitatea redusă a regelui Carol. Acest monarh fără caracter, care fusese deznoștenit de tatăl său pentru stilul său de viață dezonorantă, s-a întors, totuși, a preluat puterea de la fiul său, a aruncat țara în tabăra "Aliaților" occidentali, obținând promisiunea de sprijin militar din partea Marii Britanii și Franței contra Puterilor Axei. A fost o promisiune lipsită de valoare întrucât până în 1940 Franța căzuse sub ocupația Germaniei, iar Marea Britanie se lupta din răsputeri să supraviețuiască. Ca urmare a cârpelilor internaționale ale regelui, în vara lui

1940 au fost exprimate pretenţii de ordin teritorial la adresa României. Ţara a fost obligată să cedeze mari porţiuni de teritoriu Ungariei, Bulgariei şi Rusiei. România nu era destul de puternică din punct de vedere militar ca să reziste, iar alianţa ei cu "Aliaţii" a fost efectiv fără valoare. Regele a fost considerat întrutotul vinovat de acest dezastru, iar rolul lui în uciderea lui Codreanu şi a camarazilor săi începea să iasă la iveală. Aceasta a determinat grave nemulţumiri în rândurile forţelor armate. Carol a reacţionat arestându-l pe comandantul armatei, generalul (ulterior mareşalul) Ion Antonescu, care urmărea o alianţă militară cu Germania.

Diplomaţii germani au început imediat demersurile pentru eliberarea lui Antonescu, care, în cele din urmă, a fost obţinută. La începutul lui septembrie 1940, Armata, sub comanda lui Antonescu, s-a revoltat şi l-a obligat pe regele Carol al II-lea să abdice. În acelaşi timp, restul conducerii Gărzii de Fier, care era acum în exil în Germania, a fost invitată să revină în România ca să joace un rol în noul guvern. Succesorul martirului Corneliu Codreanu era Horia Sima, un dascăl cu excelente calităţi de conducător. Antonescu i-a oferit postul de vice-premier într-un guvern în care prelua el însuşi funcţia la vârf. Pentru a menţine stabilitatea fiului lui Carol, lui Mihai, (care avea 18 ani) i s-a permis să urce pe tron, dar prerogativele lui au fost cu grijă subordonate celor ale noului guvern naţionalist.

Capitolul II
Guvernul Legiunii

În 13 septembrie 1940, conducerea Legiunii Arhanghelului Mihail s-a adunat pentru prima dată, în ultimii doi ani, în mod legal în "Casa Verde" din București. S-a adus un omagiu special fondatorului martir al mișcării, Corneliu Codreanu. A doua zi, generalul Antonescu a proclamat noul guvern în care se presupunea că puterea va fi împărțită în mod egal între Armată și Legiune/Garda de Fier. Astfel a început ceea ce s-a numit primul guvern "legionar", deși de la început era clar că frâiele erau în mâna lui Antonescu.

Între 15 și 21 septembrie 1940, România a luat măsuri pentru a se distanța de "Aliați" și a se alinia la Puterile Axei. Generalul Antonescu a cerut și prezența unui număr limitat de trupe din Germania pentru a descuraja alte rapturi teritoriale din partea sovieticilor. drept urmare, a fost trimisă în România o divizie germană de Panzer. Invitația lui Antonescu va fi ulterior folosită pentru a transforma România într-o rampă de lansare pentru "operațiunea Barbarossa": atacul german contra Rusiei, care a demarat pe 22 iunie 1941.

La început Antonescu a menținut contacte strânse cu Garda de Fier și în 22 septembrie 1940 s-a alăturat manifestării de comemorare a legionarilor care fuseseră uciși din ordinul guvernului în urmă cu doi ani. Pe 6 octombrie a avut loc alt miting al Legiunii la care au luat parte membrii guvernului și reprezentanții străini. Pe 8 octombrie 1940 o altă adunare din București a marcat împlinirea a 13 ani de la constituirea Legiunii. Guvernul s-a folosit de ocazie ca să emită un timbru poștal comemorativ dedicat "Căpitanului" Codreanu. Acest timbru, și altele ca el vor fi interzise de guvernul comunist postbelic.

În 12 noiembrie, generalul Antonescu a plecat în Italia spre a se întâlni cu Mussolini. Apoi pe 30 ale lunii respective a avut loc cea mai amplă ceremonie organizată vreodată de legionari în București. Cu acea ocazie au fost deshumate cadavrele "Căpitanului" și ale celorlalți conducători ai Gărzii care fuseseră uciși și li s-au organizat ample funeralii naționale. În decembrie 1940 și ianuarie 1941 au vizitat Bucureștiul numeroase delegații ale partidelor național socialiste europene spre a conferi cu membrii "guvernului legionar". Legiunea a menținut relații cordiale cu comunitatea pro-național socialistă germană din România și a contribuit la facilitarea recrutărilor etnicilor germani de către Waffen-SS.

În această perioadă a devenit clar pentru conducerea Gărzii de Fier că rolul său în cadrul guvernului român fusese redus la unul amplu ceremonial. Antonescu era un om onest, dar conservator de modă veche care nu avea de gând să permită gardiștilor revoluționari să aibă o influență nedorită în afacerile curente.

De aceea, tensiunile dintre Garda de Fier și partenerii lor militari au început să crească rapid. Fără putere sau cu una foarte mică și cu amenințarea reală a unei interdicții a lor, în cele din urmă, în 21 ianuarie membrii Gărzii de Fier s-au revoltat. A fost o tentativă coordonată de "puci" menită a instala la putere un autentic guvern legionar. Gardiștii simțeau că nu aveau nimic de pierdut. În câteva ore, ei au preluat controlul asupra fiecărei clădiri guvernamentale din București, cu excepția palatului primului ministru, care a rămas în mâinile lui Antonescu. La început violența a fost minimă. Apoi, pe 22 ianuarie 1941, Antonescu i-a telefonat lui Adolf Hitler și i-a cerut "mână liberă" în înăbușirea revoltei. Hitler, acționând conform sfatului "reacționarului" său ministru de externe, i-a spus lui Antonescu să acționeze cum credea de cuviință și a comparat situația

din România cu cea a "puciului lui Roehm" cu care se confruntase el în 1934.

Așa că, pe 23 ianuarie 1941, Armata Română a contraatacat. În cea mai sângeroasă confruntare ce va avea loc în București până la revolta din decembrie 1989, forțele militare au reprimat cu violență Garda de Fier și a preluat controlul total asupra guvernului.

Această evoluție a aruncat o lumină asupra unei schisme majore în înseși rândurile guvernului german. În timp ce ministrul de externe îl susținea activ pe Antonescu, SS-ul, în special SD sau serviciul de securitate și WAffen SS sprijineau deplin Garda de Fier. Sfidând orice risc personal, liderul comunității etnice germane din România, Andreas Schmidt (care era ginerele șefului statului major al Waffen SS, generalul Gotlieb Berger), a oferit găzduire lui Horia Sima și altor conducători ai Gărzii.

Schmidt, împreună cu reprezentanții SS și SD, toți acționând fără vreo însărcinare oficială a guvernului, au sprijinit trecerea ilegală a granițel de către 100 de conducători ai Gărzii de Fier, fie îmbrăcați în uniforme ale soldaților germani, fie transportându-i cu ambulanțe în ambulanțe militare germane. Odată ieșiți din țară, acestor gardiști lui s-au alăturat alți peste 300 dintre camarazii lor, care reușiseră să fugă prin mijloace proprii. Generalul Antonescu n-a fost încântat de acest șir de evenimente. El a pronunțat condamnarea la moarte a lui Horia Sima și a decis cea de-a șasea interzicere a Legiunii.

A rezultat o delicată problemă politică atunci când refugiații Gărzii de Fier au fost primiți (neoficial) în Germania. Antonescu dorea să fie returnați, iar Hitler și ministrul său de externe îl susțineau. Totuși, SS a oferit protecție conducătorilor legionari datorită sprijinului dat de aceștia comunității etnice germane din România și recrutărilor în Waffen-SS făcute din rândurile aceleiași comunități. Prin urmare s-a convenit asupra unei soluții de compromis. Conducătorilor Gărzii li se va permite să rămână în Germania într-un fel de "arest la domiciliu". Au

fost transportaţi în zona Rostock-ului unde li s-au asigurat slujbe şi locuinţe cu interdicţia de a nu putea călători în orice direcţie la o distanţă mai mare de 10 km. Totuşi, în condiţii speciale, puteau fi făcute călătorii la Berlin şi-n alte oraşe. Lor le mai erau interzise orice contacte politice cu ţara de origine.

Antonescu a acceptat soluţia, deşi a emis ordin de condamnare la moarte în contumacie a conducătorului Gărzii de Fier Horia Sima.

Celor circa 400 de legionari exilaţi li s-au oferit slujbe şi locuinţe la Berkenbruecke şi Fuerstenwalde. Sima şi camarazii lui din conducerea Gărzii erau supravegheaţi în mod amical de un mic contingent al Gestapo şi SD. Sturmbanfuehrer-ul Wolf din SD a fost însărcinat să se ocupe personal de Horia Sima. Cei doi s-au împăcat bine. Între timp, Ministerul de Externe german a răspândit zvonul că tentativa de "lovitură de stat" din România fusese dinainte pregătită de SS şi Sd care dăduseră lumina verde Gărzii de Fier. Implicarea efectivă a SS în organizarea incidentului nu poate fi pe deplin stabilită, dar ei au oferit ajutor şi asistenţă promptă gardiştilor după ce puciul a eşuat.

Capitolul III
Anii războiului

Curând, atât Antonecu, cât şi Adolf Hitler au trebuit să se preocupe mai intens de alte probleme şi nu de nercuşita revoltă a Gărzii de Fier. Pe 22 iunie 1941 a inceput războiul împotriva Uniunii Sovietice iar România şi-a angajat aproape toate forţele sale armate în această campanie. La început aceasta s-a dovedit a fi o sarcină importantă. trupele române au fost repartizate pe flancul de sud al frontului de Răsărit şi, în colaborare cu forţele germane şi cu alte forţe ale Axei, au reuşit să înregistreze progresc în luptele cu ruşii. Românii au jucat un rol amplu în eliberarea Basarabiei şi ocuarea Odessei şi Crimeei, precum şi în stabilirea capului de pod din Kuban.

Cele mai valoroase elemente ale Armatei Române au fost soldaţii care erau consideraţi rezistenţi şi plini de resurse, precum şi eşalonul de comandă, care, iniţial, a fost destul de bun. Din păcate, slăbiciunile specific româneşti erau destul de abundente, deşi ele n-au devenit cu totul evidente până ce situaţia militară nu a devenit mai puţin favorabilă. Armata Română avea drept model îmbătrânita armată franceză. Mulţi ofiţeri români vorbeau franţuzeşte şi foloscau comenzile franţuzeşti. Mareşalul Antonescu a început procesul de "germanizare" a armatei în octombrie 1940 prin aducerea de consilieri germani. Dar aceasta nu a prea avut efecte într-un sistem social stratificat, care controla modul de funcţionare a Armatei Române.

Structura mediană a eşalonului de comandă şi corpul ofiţeresc al Armatei Române erau probabil punctul ei cel mai slab. Ofiţerii erau exact opusul contrapărţii lor "democrate" germane. Ei făceau eforturi să stea la distanţă de trupe şi încercau să-şi menţină mărunta lor condiţie aristocratică. Aceasta ar fi fost posibilă dacă lucrurile ar fi mers bine. Dar, într-o situaţie potrivnică, lipsa cooperării

strânse între ofiţeri şi trupă a demonstrat că poate avea rezultate dezastruoase. În plus, în ciuda unui program de modernizare amânat, Armata Română era slabă în ceea ce priveşte armamentul şi echipamentul din dotare. Avea o singură divizie de blindate şi aceasta era dotată cu tancuri franceze, engleze şi ceheˇ, nici unul pe măsura puternicului tanc sovietic. Românii erau într-o situaţie mai bună la compartimentele pe-mecanizate ale războiului din Rusia, iar unităţile sale de cavalerie şi infanterie erau destul de eficace în liniile din spatele frontului în misiunile împotriva partizanilor şi de blocare a forţelor inamice.

În toamna lui 1942 s-a luat decizia fatală de a avea 2 Armate Române spre a proteja flancurile Armatei a 6-a germane în timp ce aceasta lupta pentru ocuparea Stalingradului. Când sovieticii au lansat contra ofensiva lor surpriză de iarnă în această zonă, ea a fost în mare măsură îndreptată împotriva românilor. Forţele româneşti n-au putut opri blindatele sovietice şi, datorită slabei comenzi exercitate de corpurile ofiţereşti, ele au fost repede înfrânte. Aceasta a lăsat Armata a 6-a fără unităţi din 2 divizii româneşti prinsă în capcană la Stalingrad. S-a speculat că dacă sectorului i-ar mai fi fost repartizată o singură divizie de blindate, înfrângerea ar fi fost evitată. Dar nu avea să se întâmple astfel şi curând s-a aflat despre binecunoscutul dezastru de la Stalingrad.

Stalingrad-ul a marcat începutul "răcirii" relaţiilor între germani şi majoritatea aliaţilor Axei, inclusiv România. Sleitele forţe române au fost din ce în ce mai mult folosite în misiuni de pază pentru care puteau fi mai eficace. Mareşalul Antonescu, deşi un realist, mai era cu totul angajat de partea germană, iar în 1943 a sperat că va începe reclădirea Armatei Române după modelul Waffen-SS. El s-a dus să inspecteze Junkerschule Toelz din Bavaria ca să vadă cum se desfăşura programul de instruire pentru ofiţeri. Alţi ofiţeri superiori români au fost trimişi să observe cum se formau noile divizii Panzer 9,

10 și 12. Informațiile pe care le-au adus trebuiau folosite pentru înființarea unei divizii (intitulată divizia "România Mare"), având la bază modelul Waffen-SS. Totuși se pare că situația militară tot mai dezastruoasă din Est s-a opus constituirii vreodată a diviziei "România Mare".

În anul 1944, numeroase elemente românești s-au divizat în timpul contra ofensivei sovietice pentru recucerirea Crimeei. Drept urmare, Armata Română a fost retrasă pe linia frontierei de Răsărit a României pentru a fi folosită la apărarea țării. De asemenea, la începutul lui 1944, regele Mihai și sfetnicii lui (inclusiv câțiva generali importanți), au început negocieri secrete cu "Aliații" în vederea scoaterii României din război. Până în aprilie 1944 această clică de trădători ajunsese la înțelegere cu "Aliații" și cu sovieticii. Înțelegerea convenită presupunea următoarele: România trebuia să declare război Germaniei și să recunoască raptul teritorial sovietic al Basarabiei și Bucovinei, să plătească sovieticilor 300 de milioane de dolari cu titlul de reparații de război și să permită forțelor sovietice libertate de mișcare în România. Dacă toate aceste obligații erau îndeplinite, România urma să fie lăsată independentă și să recapete nordul Transilvaniei răpit de Ungaria. Ca premiu suplimentar, României i se permitea să aștepte o "provocare" adecvată din partea germană înainte de a declara efectiv război Reich-ului. Bineînțeles că trădătorii români nu fuseseră informați că tabăra "aliată" nu avea intenția de a permite nici unuia dintre ei să rămână la putere și nici că în locul lor plănuiau instalarea unui regim susținut de sovietici (în copleșitoare majoritate alcătuit din elemente etnice străine).

Până în iulie 1944 majoritatea funcțiilor de comandă medii și superioare au fost ocupate cu simpatizanți ai taberei trădătorilor. Ultimul e faptul că toate aceastea au avut loc fără știrea mareșalului Antonescu și a germanilor. Dacă ar fi ascultat de Horia Sima, care încerease să comunice informațiile legate de

trădători, dar a fost respins, tragedia ce a urmat nu ar mai fi avut loc. Sovieticii şi-au lansat ofensiva principală împotriva României pe 20 august 1944. Antonescu şi comandantul Grupului de Armate germane Ucraina de Sud, alcătuit din corpurile 6 şi 8 ale Armatei germane, puseseră la punct un plan de retragere rapidă pe o linie de apărare solidă odată cu primul atac al roşiilor. Aceasta depindea de deţinerea de către Antonescu a controlului total asupra Armatei, pe care, din păcate nu-l mai avea. Spre a evita dezastrul, ei îi convinseseră de curând pe nemţi să admită o structură de comandă unică între nemţi şi români de-a lungul frontierei comune. E inutil să menţionăm că toţi comandanţii români recent numiţi s-au dovedit a fi trădători!

Aşa că, în faţa ofensivei sovietice din 20 august 1944, diviziile româneşti, dintre care acum multe alternau cu cele nemţeşti, pur şi simplu n-au fost capabile să opună nici o rezistenţă. De fapt, câteva din trupele române s-au ridicat împotriva nemţilor. Astfel că, în câteva zile, majoritatea unităţilor corpurilor germane de Armată 6 şi 8 au fost total încercuite, cele româneşti de pe flancurile lor fiind fie înfrânte, fie dezertând.

Până la 23 august, mărimea dezastrului fiind evidentă, regele Mihai şi aliaţii săi trădători l-au chemat pe nebănuitorul mareşal Antonescu la Palatul Regal pentru o "şedinţă". Era pur şi simplu încă o înşelăciune. Antonescu a fost arestat imediat şi ulterior predat sovieticilor. Apoi Mihai a declarat că România s-a retras din război.

Când a aflat vestea, Adolf Hitler a ordonat imediat unor forţe armate germane să pornească în marş spre Bucureşti şi să încerce să reinstaleze la putere un regim favorabil; sarcina a revenit generalului SS de brigadă Hotst Hoffmayer, un general de poliţie din reginca Balcanilor. El a constituit o unitate de acţiune formată din 6.000 de persoane având la bază o divizie Luftwaffe Flak ce fusese staţionată pe teritoriul României, în apropierea

câmpurilor petrolifere de la Ploiești. Dar cele mai bune eforturi ale lui Hoffmayer și ale comandanților lui s-au dovedit a fi insuficiente și prea tardive; Armata Roșie, care avansase rapid, și haosul crescând ce cuprindea întreaga țară, nu au permis forței germane să pătrundă în București.

Ca urmare, pe 25 august 1944 s-a încercat un bombardament aerian pe scară redusă a Bucureștiului de către Luftwaffe. Aceasta nu a însemnat prea mult, dar a oferit regelui Mihai și cohortelor lui scuza de care aveau nevoie ca să declare război Germaniei. Între timp, armatele germane 6 și 8, încercuite, au încercat să se îndrepte spre Vest, dar, în scurt timp, au pierdut orice speranță de reușită. Ulterior s-a permis unor trupe să străpungă, pe cont propriu, încercuirea. Din cele 6 corpuri de armată și 18 divizii, folosite de Grupul Ucraina de Sud în România, au fost complet pierdute 5 corpuri de armată și 16 divizii, inclusiv (pentru a doua oară) Armata a 6-a. Din Armata a 8-a, un corp de armată și, parțial, două divizii au reușit să ajungă până la liniile germane. Dezastrul a fost de o magnitudine cu mult mai semnificativă decât cel petrecut la Stalingrad. Dacă Armatele a 6-a și a 8-a ar fi avut efective complete, ele ar fi pierdut 650.000 de oameni. În realitate, lor le lipseau din efective, așa încât pierderile s-au ridicat, probabil, la o treime din total. Dar erau pierderi de neînlocuit. Căderea României a grăbit, desigur, prăbușirea frontului de Est cu multe, multe luni, permițând terorii comuniste să se răspândească pe suprafețe la care n-ar fi avut acces, cel puțin nu înainte de încheierea conflictului și a acordurilor de la Yalta.

Majoritatea soldaților germani capturați de ruși în România au fost fie omorâți, fie trimiși în lagărele morții; puțini au mai revenit vreodată la casele lor. În plus, sovieticii au arestat 150.000 de soldați români. Apoi și-au pus consilieri militari și politici pe lângă unitățile militare române, care au supraviețuit, care, prin recrutări forțate,

au fost mărite ca dimensiuni până la un efectiv de 540.000 de persoane. Deşi au luptat până la sfârşitul războiului, forţele române conduse de sovietici au fost foarte ineficiente, chiar şi atunci când au luptat numai împotriva trupelor maghiare. Din septembrie 1944 şi până în mai 1945, românii au avut circa 170.000 de morţi fără a fi obţinut foarte multe pe câmpul de luptă.

Din 22 iunie 1944 până la 23 august 1944, forţele române de pe frontul de Est au înregistrat peste 600.000 de pierderi, aproape 2/3 din ele fiind morţi şi dispăruţi (cei din categoria dispăruţilor au fost aproape toţi morţi; foarte puţini români au supravieţuit captivităţii sovietice). Pentru SUA în acea vreme aceasta ar fi echivalat cu pierderi de 3.000.000, adică de 10 ori mai mult decât pierderile de război suferite efectiv de SUA.

Capitolul IV
Al doilea guvern legionar

În urma evenimentelor de la 23 august 1944, România şi-a pierdut rapid libertatea. Sovieticii n-au găsit suficienţi trădători şi colaboratori comunişti să conducă ţara aşa că au adus români ne-etnici (în principal de origine evreiască) şi i-au pus în posturi de conducere. Rezultatul a fost o rapidă şi brutală pedepsire a acţiunilor anti-comuniste precedente ale românilor. Teroarea Roşie a lovit cu toată forţa aducând cu ea crime, jaf şi lagăre de muncă forţată. Regele a fost redus la rolul de marionetă (el avusese cu mult mai multă autoritate sub regimul Antonescu!)

Pentru mareşalul Antonescu, un ins decent şi onest, cu toate greşelile lui, acum a început o perioadă de orori personale. A fost trimis la renumita închisoare a NKVD Lubiyanka din Moscova pentru o îndelungă perioadă de tortură şi "interogatorii". La începutul lui iunie 1945, Antonescu a fost adus în România pentru finalizarea "oficială" a procesului. Aici a fost pus în faţa unui pluton de execuţie alcătuit din soldaţi români supravegheaţi de comisarii sovietici. La comanda "ochiţi", Antonescu a strigat "Trăiască România!". Când s-a dat comanda "Foc!", întregul pluton a tras cu mult deasupra capului fostului lor comandant.

Surprinşi, ruşii l-au arestat de îndată pe membrii plutonului de execuţie şi i-au trimis în închisorile Gulagului. Nici un român "curat" nu s-a găsit să execute această faptă murdară. De aceea au fost aduşi în loc nişte români ne-etnici. Aceşti străini în uniforme româneşti au săvârşit omorul mareşalului cu, aşa cum am descris, o sălbăticie şi brutalitate deosebite. Astfel a trecut România în întunerecul tiraniei pentru următoarele patru decenii.

În timp ce-n România se petreceau aceste evenimente memorabile, exilaţii Gărzii de Fier din Germania trecuseră prin încercările şi procesele proprii. În decembrie 1942, Horia Sima şi-a folosit libertatea sa relativă în Germania spre a fugi în Italia unde a sperat să obţină statutul de refugiat politic. Fusese frustrat prin faptul că nemţii nu voiau, să-i asculte avertismentele cu privire la evenimentele din România. Prin contacte personale din ţară, el era încă de la început la curent cu ceea ce se petrecea în materie de înaltă trădare. Aşa că, dacă nemţii nu-l ascultau, el spera că Mussolini ar fi putut s-o facă. Aceasta, combinată cu informaţia de la "radio şanţ" cum că exilaţii Gărzii de fier ar fi putut fi curând expediaţi în lagărul de concentrare de la Buchenwald datorită presiunilor făcute de România, i-au făcut pe Sima să fugă.

Ceea ce a urmat a fost o perioadă de îngrijorări pentru SS, SD şi Gestapo, cu toţii răspunzători pentru faptele comandantului legionar. Ei, vreme de mai multe zile, i-au pierdut urma şi această informaţie împreună cu faptul că, Sima lipsea efectiv, i-au fost ascunse Fuhrer-ului. În cele din urmă, când Sima şi-a făcut apariţia în Italia, el n-a obţinut speratа întâlnire cu Ducele, dar, în schimb, a fost extrădat prompt Germaniei. Când a descoperit ce se întâmplase şi faptul că i se ascundeau în mod deliberat afacerea, Hitler a fost pe punctul de a demite aproape întreaga conducere a SS, inclusiv pe Reichsfuhrer-ul SS Himmler. A fost sfătuit să nu facă acest lucru întrucât o asemenea măsură ar fi servit duşmanilor. Această informaţie provine de la fostul funcţionar SS Walter Schellenberg şi poate fi găsită în cartea sa **Serviciul Secret al lui Hitler**.

Ca urmare a călătoriei neautorizate, exilaţii Gărzii de Fier au trăit tranziţia bruscă de la tolerantul "arest la domiciliu" la internarea sub pază strictă în lagăre de concentrare. Horia Sima, împreună secretarul său personal şi un profesor român, au fost reîncredinţaţi lagărului SAchsenhausen din Oranienberg, la nord de

la Dachau în timp ce membrii de rând ai grupului de 400 au fost transportați la Buchenwald. În toate cazurile, legionarii au fost tratați corect. Ei au primit aceleași rații ca și personalul german al lagărului și, cel puțin la Dachau și Sachsenhausen, aveau zilnic acces complet în toate punctele lagărului.

Apoi, pe 24 august 1944, grație loviturii anti-germane din România, exilații s-au trezit dintr-o dată eliberați din detenție din ordinul personal al lui Hitler. În acea zi Horia Sima a părăsit Sachsenhausen și a aflat că Fuhrer-ul îi dăduse mână liberă să organizeze o rezistență românească. Pe 25 august, el s-a întâlnit atât cu Reichsfuhrer-ul SS, cât și cu ministrul german de externe von Ribbentrop, cu care ocazie s-a discutat, se pare, în detaliu, rolul lui de conducător al exilului românesc. Apoi a zburat cu avionul la Viena să țină un discurs la "Radio Dunărea", care urma să fie transmis în România. Acesta a avut următorul conținut:

"Români! Noul regim național vă cere să nu-l sprijiniți pe trădătorul rege Mihai, anturajul său de la Curte și clica coruptă a intereselor afaceriștilor din București și să nu vă supuneți cu nici o ocazie ordinelor lor. Soldați români! Regimul național român vă cheamă să nu vă supuneți ordinelor regelui trădător și ale uneltelor lui din armată, ci să rămâneți loiali de partea aliaților noștri germani care, ca și voi, și-au vărsat sângele pentru apărarea pământului românesc și continuă să reziste bolșevicilor!"

Sima acționa ca și când ar fi avut în spatele său un guvern național, ceea ce, din punct de vedere oficial, nu era exact. Prima transmisie radio a fost urmată de o alta, pe 30 august, adresată mai direct Forțelor Armate Române, care erau atunci într-o situație de mari schimbări. Apoi Sima s-a alăturat personalului grupului de armate de "sud-Est" al generalului SS Artur Phleps, la granița dintre Transilvania și Ungaria. Phleps era un fost general colonel din trupele române de elită de vânători de

munte, care condusese şi alcătuise Divizia 7 SS de vânători de munte "Prinţul Eugen" şi corpurile SS V vânători de munte. Acum răspundea de securitatea regiunii Sibiu din Transilvania, ţinutul său natal, ca şi al sutelor de mii de etnici germani.

Horia Sima a fost transportat în zonă cu maşina proprie a comandantului Phleps. Obiectivul lui Sima era de a localiza o porţiune a teritoriului românesc unde să-şi stabilească sediul un guvern al rezistenţei. Aceasta s-a dovedit a fi un obiectiv imposibil ca urmare a înaintărilor neîncetate ale sovieticilor. De fapt, peste puţin timp, aceeaşi maşină pe care o folosea Sima, a trecut accidental prin spatele liniilor sovietice, de data aceasta transportându-l pe generalul Phleps!. Phleps a fost ulterior identificat şi ucis cu promptitudine, în captivitate, de către Roşii.

Până în a doua jumătate a lui septembrie 1944, Horia Sima a înfiinţat un guvern român în exil, dar nu a obţinut încă recunoaşterea lui de către nemţii. Încă o dată, habotnicul Minister de Externe (care nu era prietenul Gărzii de Fier) s-a abţinut precaut şi nu a vrut să tulbure apele având, probabil, în vedere alte soluţii diplomatice. Astfel, guvernul lui Sima a fost autorizat să funcţioneze doar ca şi "Comitet Naţional de Eliberare". În fine, pe 10 decembrie 1944, Ministerul german de Externe a cedat, iar cabinetul lui Sima a fost recunoscut ca autentic guvern în exil. El era un cabinet format atât din legionari, cât şi din ne-legionari. Funcţia lui de bază, în puţinele luni ale existenţei sale, era de a întreţine speranţa, ca o alternativă viabilă la guvernul român susţinut de Roşii şi să asigureasistenţa şi sprijinul exilaţilor români din Germania. Guvernul în exil a mai avut o altă misiune importantă: să organizeze şi să susţină o nouă Armată Naţională pro-Axă, care era, de fapt, unitatea română Waffen-SS!

Capitolul V
Înființarea unității române Waffen-SS

Înființarea unității române Waffen-SS a început aproape imediat după înlăturarea, în România, cu sprijinul "aliat", a mareșalului Antonescu. Pe 24 august 1944, voluntarii români au început să fie incorporați direct în Waffen-SS, să li se dea uniforme cu guler ridicat și grade similare cu cele pe care le aveau în cadrul forțelor armate române. Între primii voluntari s-a numărat unul dintre conducătorii Gărzii de Fier, Vasile Iastrebschi, care, ulterior, a devenit ministru de interne în cadrul guvernului român în exil. El i s-a alăturat lui Horia Sima în Ungaria îmbrăcat în uniforma de locotenent SS.

Alți 70 de legionari, care fuseseră eliberați din lagărele de detenție, și-au exprimat dorința de a servi în Waffen-SS. După examenele medicale și incorporarea lor, în Viena, ei au fost trimiși la Kirschbaum, lângă Frankfurt am Oder, pentru instrucția preliminară. Aici au alcătuit prima unitate a "Armatei Naționale Române", care, oficial, a luat ființă pe 1 octombrie 1944. Ea urma a fi subordonată și controlată de Comitetul Național Român de Eliberare al lui Sima (ulterior guvernul național) din Viena. Primul act al noii Armate Naționale a fost de a-și transfera sediul din Kirschbaum în spațiul mai larg oferit de fosta garnizoană a armatei austro-ungare de la Dollersheim, Austria.

Recruții pentru noua Armată Națională/Waffen-SS proveneau din diverse surse: 1) recuperarea românilor răniți aflați în spitalele militare nemțești; 2) soldații români aflați la instrucție în Germania; 3) dezertori din Armata Română; 4) soldați români capturați după 23 august 1944; 5) refugiați din Garda de Fier și 6) muncitori și studenți români în Germania. Mesajul radiofonic al lui Horia Sima din 30 august adresat Armatei Române a avut câteva rezultate imediate inspirându-l pe legionarul Pavel

Orchu să conducă spre liniile nemțești un grup de 200 de soldați și civili din Banatul sârbesc.

Dar cea mai mare lovitură pentru Armată a fost când s-a descoperit că întreaga Divizie a 4-a română de infanterie fusese capturată intactă de nemți în momentul loviturii de stat din România. Ea a fost dezarmată și închisă în lagărul Kaisersteinbrueck, lângă Berlin. Totuși, comandantul ei, generalul Platon Chirnoagă, și-a exprimat imediat interesul de a sprijini în continuare o forță militară română aliată cu nemții. Deci, el a fost însărcinat cu comanda Armatei Naționale/Waffen-SS.

Divizia a 4-a de infanterie a generalului Chirnoagă cuprindea regimentele române 5, 20 și 21 de infanterie, precum și regimentele 2 și 10 de artilerie și escadronul 4 de cavalerie. Probabil că nu avea efective complete, dar cuprindea, totuși, un contingent mare de oameni. În orice caz, Chirnoagă a făcut apel la voluntari din cadrul diviziei să se alăture noii "Armate Naționale" și să continue lupta împotriva comuniștilor. Răspunsul a fost încurajator, mulți ofițeri superiori din conducerea unităților diviziei și mii de soldați din trupă s-au înscris rapid. Era clar că noua unitate română Waffen SS va avea o bază de personal largă din care să-și recruteze membrii.

O parte semnificativă a Diviziei a 4-a de infanterie a optat pentru viața într-un lagăr german de prizonieri de război; erau evidente presiunile făcute asupra lor pentru a nu se înrola în Armata Națională. Acum România era de partea "Aliaților", era clar că Germania se afla în declin și toți soldații avea acasă rude care ar fi putut avea de suferit de pe urma acțiunilor lor. Totuși, divizia a constituit un nucleu practic imediat pentru întregul demers militar românesc în SS. Pe lângă Chirnoagă, s-a alăturat Armatei Naționale și primul ofițer de stat major al diviziei a 4-a de infanterie, locotenent colonelul Ciobanu, devenind șeful ei de Stat Major. El a fost urmat de colonelul Alexandrescu, comandantul regimentului 5 de infanterie al diviziei. La rândul său, Alexandrescu a fost

numit director de instrucție al Armatei Naționale și ofițer de legătură cu unitatea română Waffen-SS. Toți acești ofițeri au continuat să poarte uniformele Armatei Române în contrast cu restul voluntarilor din Divizia a 4-a infanterie care au primit uniforme și grade ale Waffen SS.

Divizia a 4-a infanterie a oferit și un solid corp ofițeresc și de trupe pentru Waffen-SS, deși, în anumite privințe, îi lipseau specialiștii pregătiți. În plus, nu toți voluntarii din divizia a 4-a infanterie erau partizani ai Gărzii de Fier. Mulți erau susținători ai mareșalului Antonescu. Și asta a dus, inevitabil, la unele fricțiuni cu recruții legionari din Armata Națională. Armata Națională Română și-a stabilit Cartierul General la "Hanul celor trei Iisari" din vecinătatea Catedralei Sfântul Ștefan și a străzii Rotentum din Viena. El a fost alcătuit din ofițeri răniți recuperați și TR-iști care fuseseră evacuați, împreună cu asistentele medicale române, în timpul retragerii germane din regiunea râului Moldova.

Noii recruți români în Waffen-SS au fost pregătiți la sediul Waffen-SS de pe Boltzmannstrasse din Viena înainte de a fi trimiși la garnizoana din Dollersheim. Voluntarilor li se făcea examen medical și li se cerea să completeze niște formulare. Apoi erau trimiși la "Arsenalul" din Viena pentru haine. Li se dădeau grade similare cu cele pe care le avuseseră în Armata Română. Totuși, majoritatea miilor de voluntari proveniți din divizia a 4-a infanterie au fost transportați pur și simplu la Dollersheim pentru preluare.

Tabăra de instrucție de la Dollersheim era situată la cca 90 km nord-vest de Viena și la cca 12 km de orașul austriac Zwetti. era un complex întins care cuprindea numeroase barăci de lemn datând din timpul armatei austro-ungare. În plus, existau terenuri întinse pentru parăzi, precum și spații adecvate pentru manevre în câmp.

Românii împărțeau facilitățile de la Dollersheim cu câteva trupe germane de înlocuire, o unitate ucraineană, regimentul Waffen SS bulgar, trupe amestecate de cazaci, unități din regimente de poliție și diverse elemente din apărarea aeriană. Tabăra mai găzduia o școală de pregătire din domeniul auto și depozite de muniții (de diverse tipuri). Erau, deci, destul de aglomerate și solicitate la maxim. De fapt, unitatea română SS a trebuit să se extindă spre o tabără separată învecinată, de la Kaufholz.

La Dollersheim nu a fost trimis fiecare voluntar din Armata Națională. În schimb, mulți dintre ei s-au alăturat diverselor unități de sabotaj și comando, care erau instruite și constituite din diferite elemente ale forțelor armate germane și de SS. Un grup inițial de luptători ai "rezistenței" românești s-a adunat la Neukarenburg, Austria, pentru instrucție de tip comando. Ei au fost aeropurtați în România pentru a îndeplini misiuni de sabotaj și pentru a încerca să organizeze o rezistență internă împotriva conducerii comuniste. Aproape toți acești voluntari erau din Garda de Fier întrucât s-a considerat că, în asemenea acțiuni, era esențială opțiunea ideologică. Se spune că, în total, înainte de sfârșitul războiului, au fost trimise în România 100 de astfel de comandouri speciale. Ele erau expediate în grupuri mici, la diverse intervale, și au produs multă îngrijorare noilor conducători ai României, care au cheltuit mult timp și resurse încercând să-i prindă.

Capitolul VI
Formarea și desvoltarea unității române Waffen-SS

Unitatea română Waffen-SS a luat oficial ființă pe 3 noiembrie 1944, când Serviciul administrativ principal al SS a emis un ordin retroactiv, datat 1 noiembrie 1944, care autoriza formarea regimentului de vânători de munte Waffen-SS (român cu stipularea suplimentară că acesta trebuia să servească drept nucleu pentru o Divizie Waffen-SS de vânători de munte (1-a română). Comitetul Național Român de Eliberare (adică, guvernul în exil) a permis diviziei propuse să aibă la comandă ofițeri nemți spre a facilita folosirea ei promptă. Divizia trebuia, pe cât posibil, constituită la Dollersheim, deși specialiștii urmau a fi trimiși pentru antrenament la alte baze de profil germane.

Pentru Waffen SS divizia română a marcat un început în alcătuirea de unități de voluntari europeni. Ea trebuia pornită de la nivel de regiment și continuată la eșaloanele superioare, dacă era posibil, până la nivel de divizii. Waffen SS fusese autorizată să transforme direct în divizii un număr de unități de voluntari europeni, fără o minuțioasă evaluare a procesului. Aceasta era o procedură complexă, scumpă și care lua mult timp într-o perioadă în care resursele lui Waffen -SS și ale Reich-ului în general se subțiau tot mai mult. Așa că divizia română a fost o victimă a realităților economice. În acest sens, ea nu a fost singura. Spre exemplu, e îndoielnic că diviziile Waffen SS ungare ar fi putut demara fără sprijinul economic și logistic al guvernului maghiar. Divizia SS română n-avea în spatele ei sprijinul unui guvern solvabil, așa că a trebuit să se descurce cum a putut cu resursele puține pe care le avea. Un triumvirat de ofițeri germani a supravegheat evoluția diviziei SS române. Ei au fost, în ordinea apariției lor în scenă, colonelul Ernst (Alfred)

Ludwig, maiorul SS Gustav Wegner şi colonelul SS Wilhelm (Willy) Fortenbacher.

Ernst Ludwig (născut la 11 ianuarie 1888, SS nr. 467994V), a fost colonel în trupele române de vânători de munte, a servit ca prim comandant al detaşamentului I din regimentul 7 SS artilerie/Divizia 7 SS de munte "Prinţul Eugen" sub comanda generalului Artur Phleps. Detaşamentul său a fost decorat, în primul război mondial, cu Crucea de fier, clasele 1 şi 2. Ulterior a fost mutat la regimentul SS de antrenament şi rezervă pentru artilerie din Munchen şi era disponibil pentru noi însărcinări în momentul în care a fost autorizată înfiinţarea diviziei SS române. Datorită trecutului relaţiilor sale cu Armata Română, el a fost numit primul comandant de divizie al diviziei SS române; aceasta era rangul său deşi statutul de divizie al unităţii româneşti nu era pe deplin oficializat.

Gustav Wegner (născut la 16 ianuarie 1905/SS nr. 314183) era ofiţer în trupele SS Cap de mort. Lucrase în cadrul lagărului de concentrare de la Sachsenhausen. Apoi a fost numit la comanda batalionului 18 Panz grenadier de instruire şi rezervă. Acesta asigura rezerve pentru divizia 18 SS Panzgrenadier "Horst Wessel", formată, în majoritatea ei, din etnici unguri. El a fost decorat cu Crucea de fier clasa a 2-a. Wegner a fost numit comandant al primului regiment român Waffen Grenadier SS (devenit ulterior regimentul Waffen Grenadier SS 103). E posibil ca Horia Sima să-l fi cunoscut pe maiorul Wegner în lagărul Sachshausen şi poate că el a recomandat numirea lui la comanda diviziei române SS. Wegner a continuat să poarte epoleţii SS Cap de mort cel puţin în perioada de început în serviciul regimentului român 1 SS.

Willy Fortenbacher (născut la 17.11.1898/SS nr. 110.988) fusese de mult timp ofiţer în cadrul regimentului SS Panzergrenadier "Germania" al celei de-a II-a divizii SS Panzer "Reich-ul". Deţinea numeroase decoraţii pentru

fapte de luptă, inclusiv Crucea de fier, clasa I-a. În 1944 cariera sa a luat o întorsătură stranie atunci când a fost numit comandant al Brigăzii Waffen SS de Munte (tătară nr. 1), compusă din voluntari tătari din Crimeea supravegheați de ofițeri germani de poliție. Brigada tătară de munte a fost dizolvată efectiv pe 1 ianuarie 1945, iar personalul ei a fost trimis la unitatea Waffen SS Osturkirscher. Ulterior Fortenbacher a fost disponibil pentru alte însărcinări, iar la începutul lui 1945 a fost numit noul comandant al diviziei române SS. Colonelul Ludwig, al cărui potențial de comandă nu a fost considerat atât de ridicat ca al lui Fortenbacher, a fost numit în funcția de adjunct al comandantului diviziei SS române. Cel puțin la început, după asumarea funcției de comandant de divizie, colonelul Fortenbacher a continuat să poarte tunica sa veche din regimentul "Germania", precum și pe mânecă un semn specific serviciului în brigada de munte SS tătară.

S-a luat decizia împărțirii membrilor Gărzii de Fier sau a legionarilor, cum erau ei cunoscuți, în întreaga divizie pentru a contribui la insuflarea mândriei naționale și a unei legături spirituale între grupurile disparate de români din unitate. Potrivit unor membri ai diviziei, aceasta a dus și la unele conflicte între gardiști și adepții lui Antonescu. Totuși, n-a existat, probabil, nici o altă formație europeană în cadrul Waffen SS care să fie ferită de fricțiuni și dispute interne, iar românii s-au dovedit că nu fac excepție de la regulă.

La sfârșitul toamnei lui 1944, recrutarea a continuat în lagărele cu prizonieri de război români. Voluntarii Vasile Maftat, Toader Ioraș, Vasile Posteucă și Eugen Teodorescu au popularizat divizia în rândul prizonierilor de război și au obținut o reacție favorabilă în raport direct cu eforturile lor propagandistice. În scurt timp, au fost autorizate pentru divizie regimentele 2 și 3 Waffen-Grenadier, întrucât la Dollerheim soseră alte câteva mii de voluntari români. Știrile despre "arma

miraculoasă" germană, care va schimba, curând, soarta războiului, au dat speranțe voluntarilor. Deci până la Crăciunul anului 1944, morala era ridicată.

Crăciunul lui 1994 a fost marcat de o vizită a Statului Major al Armatei Naționale Române și de o festivitate sărbătorească în auditoriumul din Dollersheim. Generalul Chirnoagă a vorbit voluntarilor adunați și a fost prezentat un spectacol de teatru. A cântat un grup coral. Ulterior, trupei i s-au împărțit rații speciale, iar la popota ofițerilor a avut loc un banchet prezidat de colonelul Ludwig, care atunci încă mai era comandant de divizie.

Avuseseră loc vizite frecvente din partea membrilor guvernului român în exil, care a fost reprezentat și la depunerea jurământului de către primul regiment Waffen Grenadier din noiembrie 1944. O inspecție generală a diviziei s-a desfășurat în ianuarie 1945, când comanda a fost preluată de col. Fortenbacher. Au fost de față la acest eveniment Horia Sima, primul ministru român în exil, și alți membri ai cabinetului său.

Pe la începutul lui 1945, ordinul de luptă al diviziei arăta cam în felul următor (cu indicarea numărului de cadre, acolo unde acestea se cunosc):

	Nr. de cadre
personalul Statului Major al diviziei. Regimentul Waffen SS Grenadier (nr.1 român)	16.550
I. Batalionul Waffen SS de grenadiri (românesc) cu companiile 1-4	20.840
II. Batalionul Waffen SS de grenadiri cu companiile 5-8	13.685
Compania 13 de artilerie ușoară al regimentului Waffen SS de grenadiri (nr. 2 românesc	?
personalul regimentului	12.026
I. Batalionul Waffen SS de grenadiri (românesc) cu	

companiile 1-4	66.155
II. Batalionul Waffen SS de grenadiri (românesc) cu companiile 5-8	18.227
Compania 13 de artilerie ușoară	/
Regimentul Waffen SS de grenadiri (românesc nr. 3)	
Statul major al regimentului și batalioanelor	în formare
Regimentul de artilerie Waffen SS (românesc)	propus
Batalionul Waffen SS de pușcași (românesc)	propus

Componenții regimentului de artilerie și ai altor unități speciale urmau, în general, cursuri la diverse școli de antrenament ale armatei germane. Batalionul de pușcași a fost desemnat să fie o unitate de recunoaștere, pe biciclete. Nu prea existau opțiuni în domeniul acesta, dat fiind faptul că motorizarea ieșea din discuție căci nu mai existau alte echipamente sau vehicule pentru dotarea diviziei române SS. De fapt, au existat momente când era greu să se asigure uniforme Waffen SS adecvate pentru toți voluntarii. Desigur, conducerea diviziei era conștientă că procesul de constituire era în mare suferință. Prioritatea principală în ce privește proviziile, armele și echipamentul o constituia regimentul 1 Waffen SS de grenadiri. Toate celelalte unități trebuiau să-și aștepte rândul.

În ianuarie 1945 divizia română SS a primit un ajutor suplimentar când o întreagă unitate română de cavalerie a trecut de partea germană. Această mică forță era alcătuită din supraviețuitorii celor 3 escadroane ale regimentului 2 Călărași, condus de căpitanul Ion Valeriu Emilian, cu 4 ofițeri, 6 subofițeri și 100 soldați. Emilian și subordonații lui au trecut linia frontului pe 17 ianuarie

1945 ajungând pe poziţiile ocupate de regimentul 91 de puşcaşi de munte ai diviziei a 4-a de vânători de munte.

Iniţial, Emilian a fost interogat de generalul locotenent Breith înainte de a fi trimis personalului Corpului XVII de armată. De acolo, Emilian a mers la Viena să discute cu guvernul român în exil.

I s-a oferit un post în guvernul din exil, dar el a ales să lucreze în cadrul Armatei Naţionale unde i s-a dat gradul de căpitan Waffen SS.

Căpitanul Emilian s-a prezentat la raport la Dollersheim atât col. Fortenbacher, cât şi col. Ludwig, care l-a repartizat în batalionul de puşcaşi propus să fie înfiinţat. Soldaţii acestui regiment fuseseră detaşaţi temporar pe lângă regimentul 3 Waffen de grenadiri, care acţiona ca un fel de "prinde tot" pentru a acoperi nevoile diviziei. Regimentul 3 SS românesc era staţionat în apropierea taberei Kaufholz ca urmare a supraaglomeraţiei de la Dollersheim. Emilian se deplasa călare între cele 2 tabere. La Kaufholz a găsit majoritatea efectivelor de cavalerie care-l însoţiseră cu ocazia trecerii sale de partea germană. Între aceştia se aflau sergenţii Waffen Iacob şi Tomescu, care-l conduseseră pe fâşia de teren al nimănui. Toţi fuseseră repartizaţi în batalionul de puşcaşi. Totodată, ei răspundeau şi de contingentul de 43 de cai ai diviziei, care-şi aveau grajdurile la Kaufholz.

Pe lângă divizia română SS de la Dollersheim, alte unităţi SS româneşti speciale de comando se antrenau în alte părţi. Prima dintre ele, care consta din 70 de legionari, era staţionată la Korneuberg, în nordul Vienei. Aceasta era condusă de locotenentul Mueller împreună cu sublocotentul român Virgil Popa ca locţiitor al comandantului. Aceste trupe se antrenau ca paraşutişti şi pentru eventuale misiuni în cadrul operaţiilor speciale de partizani.

Alt grup român de comando era antrenat de către Abwehr (Serviciul german de informaţii militare) la un alt centru de instrucţie de lângă Viena. El era comandat de

locotenentul Pfeiffer (poreclit "Piff"). Ulterior el a fost mutat la Krems, Austria, și apoi în zona Achensee din Tirol. Mai târziu mulți dintre ei au fost parașutați în România, unde au opus o eroică rezistență față de noul regim comunist.

Al treilea și poate cel mai mare grup SS român de comando a fost repartizat unității SS Jagdverbaende "Sudost" a colonelului Otto Skorzeny. El își avea baza în zona Stokerau Hollabrun, de lângă Viena. Se afla sub comanda generală a maiorului SS german Benesch (nu sunt sigur de grafia exactă a numelui său) și sub comanda directă a sublocotenentului SS român Toba. Această unitate se antrena cu scopul de a fi folosită în spatele liniilor sovietice din România, în ideea de a perturba aprovizionarea, organizarea și logistica pe parcursul ofensivei plănuite din Balcani, în martie 1945, care urma a fi condusă de armata a 6-a Panzer SS. Întrucât ofensiva propriu-zisă n-a trecut niciodată dincolo de lacul Balaton din Ungaria, respectivele planuri au fost abandonate. Totuși, aceste comandouri SS românești, împreună cu colegi de-ai lor bulgari, au întreprins ample acțiuni împotriva sovieticilor în ultimele etape ale războiului din Austria.

Toate unitățile SS românești de comando erau inspectate periodic de generalul Chirnoagă și de membri ai Statului Major al Armatei Naționale. Ele au fost vizitate și de primul ministru Horia Sima, ca și de alți funcționari ai guvernului român.

Pregătirea și formarea diviziei române Waffen SS a continuat în ritm obișnuit pe toată durata lunii februarie 1945, deși accentul era pus mai întâi pe pregătirea pentru luptă a primului regiment. Iar restul problemelor erau lăsate pentru mai târziu. Trebuie remarcat că nu fusese neglijată nici viața spirituală a diviziei: încă o dată "necredincioasa" Waffen SS a susținut folosirea de preoți creștini în slujba trupelor, de astă dată a fost vorba de preoți ortodocși români.

În ianuarie 1945, sovieticii au lansat marea lor "ofensivă de iarnă" în partea de nord a frontului de Răsărit. Cu această ocazie, slabele forțe germane au fost alungate din Polonia și împinse înapoi în Silezia și Poloucrania. Când a devenit clar că aceste teritorii germane tradiționale erau în pericol, a fost ales râul Oder ca ultima linie de rezistență pentru situații excepționale. Până la sfârșitul lui februarie, toate formațiile militare operaționale au fost deplasate spre sectorul Oder. Acestea au inclus și primul regiment Waffen SS românesc, care de acum era capabil să intre pe deplin în luptă.

Capitolul VII
Dispunerea pe câmpul de luptă al frontului de Est

Pe 4 martie 1945 primul regiment Waffen SS român, sub comanda maiorului Wegner, a fost trimis în apropiere de Stettin, pe râul Oder. El era format din 3.000 de persoane care includeau personalul de Stat Major și două batalioane de infanterie cu efective complete. La data aceea cei doi comandanți erau căpitanii Waffen SS Dreve și Niculae Opriș. Comandanții de companii (unde se cunosc) au fost Bărbulescu, Costăchescu, Mitică Popa, Ceaușescu, Iordache, Ion Potecașu și sublocotententul Waffen SS Valeriu Dobrescu (compania lui era în batalionul II). Deși nu se specifică, ceilalți ofițeri aveau toți gradele de sublocotenenți și locotenenți Waffen. Doctorul regimentului era dr. Victor Apostolescu, iar paroh căpitanul Waffen Cojocaru, preot ortodox român.

După plecarea de la Dollershein pe front a primului regiment SS românesc, speranțele constituirii unei divizii SS române complete s-au risipit efectiv. Deși acest lucru nu s-a recunoscut imediat iar formarea regimentelor 2 și 3, odată cu a unităților auxiliare de sprijin, a continuat până în aprilie 1945.

La sosirea pe frontul de pe Oder, regimentul 1 SS românesc a intrat în subordinea diviziei ad-hoc 547 Volksgrenadier, care cuprindea un sortiment variat de unități ale armatei germane. Atât divizia 547 VG cât și regimentul SS român au intrat sub controlul complet al corpului SS Panzer (Germanic). Românilor li s-a repartizat un sector al liniei frontului situat în sudul orașului Stettin. Pe durata lui martie 1945, sectorul a fost relativ liniștit, cu excepția bombardamentelor aeriene sovietice persistente. Aceastea au produs unele distrugeri regimentului 1 SS românesc, care nu avea o apărare

antitaeriană adecvată şi a cauzat victime, aglomerând spitalul de campanie al dr. Apostolescu.

Pe 2 aprilie 1945, se spune că Adolf Hitler ar fi ordonat desfiinţarea regimentului 1 SS român (împreună cu a altor unităţi SS est europene), armamentul său urmând a fi distribuit nou formatelor unităţi germane. Ordinul n-a fost luat în serios şi nu a fost aplicat niciodată. Pe 16 aprilie 1945 a debutat masiva "ofensivă finală" sovietică, vizând ocuparea Berlinului. Au fost făcute numeroase breşe de-a lungul frontului de pe râul Oder. Regimentul 1 SS român a fost grav lovit cu ocazia asaltului sovietic iniţial, iar unităţile sale s-au împrăştiat reuşind cu mare greutate să se reconstituie.

Odată regrupat, regimentul a fost detaşat pe lângă brigada SS de înlocuire 103/503 a corpurilor SS Panzer (Germanice), condusă de locotenent colonelul Franz Lang, care mai cuprindea şi batalioanele de rezervişti ale tuturor celorlalte unităţi ale corpurilor Panzer SS. Acum regimentul românesc a primit denumirea de regiment de grenadiri Waffen SS 103, număr ce deriva din schema de numerotare "103/503" folosită de trupele corpurilor SS Panzer III. El era exact pe aceeaşi poziţie ca cea a regimentului lituanian 106 Waffen SS, care fusese detaşat pe lângă Corpul SS III al armatei lituaniene înainte de a fi folosit ca înlocuitor al diviziei a 19-a de grenadiri Waffen SS (nr. 2 lituaniană).

Pe 20 aprilie 1945, regimentul SS român a fost reboteza "distrugător de tancuri" (Panzer Zerstoerung). Din nou armele de infanterie trebuiau "predate" şi înlocuite cu bazuci, deşi iarăşi acest ordin nu pare să se fi îndeplinit pe de-a-ntregul. Totuşi, pentru misiuni mai eficace, regimentul a fost împărţit. O parte a unităţii a devenit batalion de construcţii militare, iar restul trupelor au devenit "mobile" beneficiind de o bogată dotare cu ... biciclete. Acestea nu erau utilizabile pentru deplasările pe drumurile de ţară, dar erau eficiente pe reţeaua de

autostrăzi, care erau acum folosite pe scară largă pentru transporturi de trupe.

În tot acest timp, regimentul era în retragere generală, în vreme ce sovieticii continuau să înainteze masiv spre vest. După părăsirea zonei Stettin, românii au ajuns în zona Eberswalde, unde, unii dintre ei, au fost luaţi drept italieni (rudele lor etnice clasice) de către un ofiţer al armatei germane. Ofiţerul a făcut o tentativă eşuată de a-i dezarma pe "italieni", acţiune la care s-au opus cu succes câţiva ofiţeri SS români cu pistoalele în mână!

Pe 23 aprilie 1945, la ora 12,00, elemente ale regimentului 103 de grenadiri Waffen SS (românesc nr.1), au fost distribuite după cum urmează:

Compania 1-a SS română anti-tanc a fost repartizată pe lângă grupul SS de luptă "Harzer" cu baza la Schwante, la cca 10 km vest de Orantenburg. Acest grup operativ era comandat de generalul SS Walter Harzer, care era şi comandantul diviziei a 4-a de Poliţie SS Panzergrenadier. Grupul de luptă era format din diferite mici unităţi SS ale infanteriei marine, inclusiv detaşamentul 23 olandez anti-tanc din divizia a 23-a SS Panzergrenadier "Nederland" (olandeză nr.1).

Un batalion complet din regimentul 103 SS român a fost repartizat pe lângă grupul de atac "Von Wolff", o forţă de contra-asalt comandată de maiorul von Wolff, comandantul detaşamentului de armată Reece 115. Un alt element al grupului de atac era statul major al brigăzii SS de înlocuire 103/503.

Toţi ceilalţi membri ai regimentului 103 SS român au fost grupaţi într-un batalion de construcţii militare, care trebuia să construiască fortificaţii pe câmpul de luptă. Totuşi, ca urmare a retragerii din acea perioadă aproape constantă a corpurilor III Panzer, nu se ştie câte fortificaţii ar fi putut realiza. Ruta de retragere a regimentului 103 SS român a trecut după cum urmează: (în mare, de la est spre vest) sud de Stettin-Eberswalde-

Oranienburg-Neuruppin-Ludwiglust. Orașul Ludwiglust constituia linia de demarcație între zonele de control anglo-americane și sovietice, deși, după război, linia a fost mutată mai spre vest, iar Ludwiglust a devenit parte componentă a Germaniei de Est.

În orice caz, majoritatea voluntarilor români din regimentul 103 Waffen SS de grenadiri s-a predat trupelor americane la Ludwiglust, în 2-3 mai 1945, potrivit declarației de martor ocular, în lucrarea **Din Bucovina pe Oder**, a voluntarului Chiriță Ciumtu. Întrucât majoritatea efectivelor Corpului III Panzer SS s-au predat în perioada 1-3 mai 1945, în ideea nativă de a se pune la dispoziția "aliaților" occidentali spre a fi folosite împotriva sovieticilor, acest lucru pare să fi fost o decizie corectă. Totuși, pentru relevarea adevărului, trebuie să precizez că alte surse indică faptul că românii s-au predat englezilor (poate că unii au și făcut-o) și au făcut acest lucru în jurul datei de 9 mai (ceea ce reprezintă o imposibilitate). Supraviețuitorii din regimentul 103 SS român au fost ulterior închiși în lagărul de prizonieri de război Waffen SS de la Hamburg, împreună cu un mare număr de alți voluntari europeni din SS.

Unul dintre gardiștii care fusese închis în Germania, iar ulterior se înrolase în Waffen și a însoțit regimentul 1 SS român în odiseea lui pe linia frontului a fost colonelul Waffen SS Alexandru Suga. Născut în 1914, el s-a înscris în Garda de Fier în în 1933. După atacul guvernului din 1938 împotriva Gărzii, Suga a fost internat timp de 3 luni. Ca student la drept, el și-a continuat activitățile politice după punerea în libertate și, ulterior, a participat la revolta legionară din ianuarie 1941.

De data aceasta el a fost luat prizonier de Armata Română și condamnat de un tribunal militar la 15 ani de închisoare! Din fericire, Suga a reușit să scape și să ajungă în Germania prin Serbia. Apoi a fost închis la Rostock cu ceilalți membri ai Legiunii, până în ianuarie

1944, când a fost trimis în "lagărul special" Ficktenhain din cadrul lagărului de concentrare Buchenwald. Deşi nu era pe roze, aici era incomparabil mai bine decât dacă s-ar fi întors în România unde fusese condamnat la moarte în contumacie. Suga a fost eliberat de la Buchenwald în august 1944 şi s-a înrolat neîntârziat în Waffen SS. La Dollersheim a primit gradul de colonel Waffen SS şi a plecat să servească în regimentul WGR 103 pe frontul de pe Oder până la sfârşitul războiului. Unele din amintirile lui apar în cartea intitulată **"An Deutscher Seiter"** a lui Hans Werner Neulen.

Primul regiment SS român s-a comportat cât se poate de bine în condiţiile disperate în care se afla. Trebuie remarcat că guvernul român în exil interzisese folosirea de trupe Waffen SS române în sectoarele frontului unde ar fi putut întâlni concetăţeni de-ai lor care luptau de cealaltă parte. Aceasta era desigur consideraţia primordială pentru care regimentul 1 a fost amplasat pe frontul de pe Oder din nordul Germaniei. Majoritatea românilor din tabăra sovietică erau angajaţi în sectorul central de sud a ceea ce rămăsese pe atunci din frontul de Răsărit.

Regimentul 103 de grenadiri Waffen SS (nr.1 român) a pierdut din efective, mulţi fiind făcuţi prizonieri de către sovietici imediat după străpungerea de către ei a frontului de pe râul Oder în 16 aprilie 1945. Întrucât o mare majoritate a prizonierilor de război români au avut nenorocul să cadă în mâinile comuniştilor, ei au fost maltrataţi şi au murit în captivitate, se poate presupune că prizonierii români din Waffen SS au avut o soartă tragică asemănătoare.

Capitolul VIII
Ultimele zile în Austria

După ce, pe 4 martie 1945, regimentul 1 SS român (103) a plecat pe frontul de pe Oder, la Dollersheim a început să fie pregătit pentru acțiune regimentul 2 SS român. Al 3-lea regiment SS român era încă în etapa inițială de constituire la Kaufholz împreună cu alte unități de specialitate repartizate diviziei. Mulți dintre ofițerii SS români repartizați pentru proiectatul regiment de artilerie urmau cursuri speciale la școlile SS de artilerie 1 și 2 de la Beneschau, lângă Praga, în Protectoratul Boemiei și Moraviei. Mulți au sfârșit prin a lupta în grupuri germane de luptă formate din elevii acestor școli datorită situațiilor excepționale de la sfârșitul lui aprilie 1945 (în principal divizia SS "Boemia-Moravia").

Căpitanul Waffen SS Emilian, care se alăturase diviziei în ianuarie 1945, a fost trimis curând la școala militară 1 din Guertrow, Mecklenburg, pentru a urma un curs de pregătire pentru comandanții de batalion și detașament (fusese ales să conducă batalionul divizionar de pușcași/recunoaștere). Câțiva ofițeri germani ai marinei și forțelor aeriene au fost trimiși și ei la școală pentru a se recicla ca și comandanți de batalion. Emilian a fost repartizat la o clasă specială pentru ne-germani formată din 7 ofițeri SS români, 6 ofițeri SS unguri din diviziile a 25-a și a 26-a SS și căpitanul SS Ruelle din divizia a 28-a SS "Wallonă". Responsabil al clasei era căpitanul german Khump, iar cursurile erau predate în germană, română și franceză, ultima limbă în beneficiul căpitanului Ruelle. Ungurii știau destul de bine nemțește și nu aveau nevoie de traducător. Acest grup internațional trăia și servea masa împreună, deși puteau comunica cu camarazii lor de alte naționalități doar cu ajutorul puținelor cuvinte nemțești pe care le știau.

Ofițerul Waffen-SS superior al grupului era căpitanul Georges Ruelle, fostul comandant al companiei a 10-a de transport din brigada a 5-a SS "Wallonă" și acum desemnat ca și comandant al batalionului I/regimentul 70 SS de grenadieri voluntari/divizia a 28-a SS de voluntari Panzergrenadier "Wallonă". El fusese deja decorat cu Crucea de Fier, clasa I-a, Eșarfa pentru lupta corp la corp și Medalia pentru atac de infanterie.

Ruelle l-a însoțit frecvent pe Emilian în plimbările din afara programului prin orașul Guestrow și până la castelul Wallenstein din apropiere.

Cursul de pregătire a încetat brusc la începutul lui aprilie 1945 datorită apropierii rapide a Frontului de Răsărit. Cu refugiații ce soseau în valuri în Guestrow și zgomotele artileriei sovietice din ce în ce mai puternice, membrii cursului de pregătire au fost trimiși cu trenul la Berlin pentru redistribuire. Emilian și ceilalți ofițeri SS români au fost trimiși înapoi de la Berlin la Dollersheim via Linz și Praga. La ora aceea operațiunile privind divizia SS română erau întrerupte. Toate efectivele trupelor Waffen-SS române din Austria au fost puse la dispoziția armatei a 6-a Panzer SS.

Pe 20 aprilie 1945, regimentul 2 SS român a primit ordin să se transforme într-un regiment "distrugător de tancuri" și să-și schimbe armele de infanterie cu arme anti-tanc. Nu se știe cu certitudine dacă acest lucru s-a întâmplat cu adevărat. Ceea ce se știe este că multe din efectivele trupelor SS române de la Dollersheim și Kaufholz fuseseră organizate în batalioane de construcții militare, care au intrat în subordinea ofițerilor SS ai armatei a 6-a Panzer SS. Până la sfârșitul lui aprilie, un batalion SS român pentru "fortificații" era pe poziție lângă Lilienfeld, iar altul în jurul localității St. Aegyd, ambele la sud de Dollersheim și de sectorul capului de pod de la Krems. Batalioanele păreau a-și avea bazele foarte aproape de două batalioane intacte Waffen-Grenadier românești.

Căpitanul Emilian şi alţi ofiţeri SS români, care reveniseră la Dollersheim de la Berlin, au fost trecuţi în rezerva ofiţerilor înainte de a fi repartizaţi pe lângă Statul Major al armatei a 6-a Panzer SS. Apoi Emilian a fost trimis la Corpul I Panzer SS (diviziile SS 1-a şi a 12-a), făcând parte din rândurile corpului ofiţerilor tehnici de la St. Aegyd. Obligaţia lui era una simplă: trebuia doar să se prezinte zilnic la raport la comandantul corpului tehnic şi să ia sau să aştepte noi ordine pentru batalionul SS român staţionat la Freiland-Lilienfeld. Nu era o treabă prea interesantă; batalionul de la Lilienfeld părea a fi ocupat în mare măsură cu tăierea de copaci!

Spre sfârşitul lui aprilie 1945, căpitanul Emilian a avut norocul să, dea din întâmplare, peste generalul colonel Sepp Dietrich, comandantul armatei a 6-a Panzer SS. Emilian îşi pierdea, ca de obicei, vremea pe la corpul tehnic aşteptând ordinele zilnice, când a apărut Dietrich pentru o consfătuire a Statului Major. Uimitor, Dietrich l-a recunoscut imediat pe ofiţerul SS român şi l-a întrebat dacă s-au mai întâlnit vreodată înainte.

Emilian a răspuns:"Da, domnule general colonel. Am avut onoarea să vă întâlnesc şi să vorbesc cu dvs. pe când serveam în cadrul statului major al diviziei 170 în timpul luptei de la Marea Azov, deşi atunci purtam uniformă românească".

"La naiba! Ai dreptate!" a răspuns Dietrich. "Erai acel Maximilian al cavaleriei române ...?"

"Emilian, domnule general colonel!"

"Aşa e, acum îmi aduc aminte de d-ta. Ce faci aici?"

"Practic, nimic, domnule general colonel". Apoi Emilian l-a vorbit lui Dietrich despre aproape inutila lui "muncă". Generalul SS a fost înţelegător şi a scris un bilet pe care l-a dat aghiotantului său pentru a-l preda comandantului corpului tehnic I Panzer SS. Apoi a dat mâna cu căpitanul Emilian, l-a bătut pe umăr, i-a urat sănătate şi a plecat cu maşina sa VW spre Martzell.

Comandantului tehnic i-a revenit sarcina de a-i citi cu voce tare lui Emilian biletul lăsat de general. Amândoi s-au amuzat de lipsa lui de formalism. El preciza:

"Tu (Emilian) vei forma o unitate de alarmare în situații de forță majoră alcătuită din soldații rătăciți și vagabonzii pe care-i întâlnești prin împrejurimi".

A doua zi, căpitanul Emilian a raportat comandantului batalionului SS român de grenadiri/ construcții despre noile lui însărcinări și l-a convins să-i cedeze 6 ofițeri cadeți SS români, dintre care 3 din vechea cavalerie românească, pentru a deveni comandanți de unități din cadrul noii sale formațiuni. De îndată ce a început acțiunea de adunare de trupe pentru această forță de acțiune rapidă, a sosit vestea morții lui Adolf Hitler la Berlin. Ea i-a adus pe toți într-o stare de confuzie și deprimare, dar nimeni nu voia să abandoneze lupta. Moralul era încă bun, presiunea sovietică era ușoară (Roșii se regrupau) și s-a luat decizia de a continua lupta.

Emilian și ofițerii săi SS români au adunat în scurt timp un mic grup de luptă format din voluntari "din toată Europa". Ei au dat peste 2 ofițeri SS olandezi, veri, ambii cu numele de van Houten, care conduceau un grup de convalescenți SS pentru a-i feri din calea sovieticilor. Olandezii s-au alăturat rapid noii formații a lui Emilian împreună cu 5 danezi, 2 francezi, un suedez, un șvab (originar din Timișoara), un rus de etnie germană și 12 membri izolați ai diviziei a 10-a de parașutiști. Acestora li s-au mai alăturat alți câțiva soldați rătăciți de unitățile lor și câțiva grenadiri dintr-o unitate de rezerviști din Wiener-Neustadt. Deja Emilian adunase până la 50 de soldați pentru grupul său de luptă împreună cu trei camioane de transport "rechiziționate" și un microbuz VW. Micul contingent SS condus de român s-a apropiat de linia frontului pentru a încerca să adune mai mulți oameni, oprindu-se în vecinătatea batalionului SS român de construcții din regiunea Liltenfeld. Se pare că aici n-au

găsit recruți pentru simplul motiv că războiul a luat sfârșit. Liniile frontului erau calme și deplin stabilizate pentru prima oară de mai multe săptămâni.

Pe 8 mai 1945 s-a anunțat capitularea germană. În aceeași zi, Emilian și oamenii săi au văzut o companie din cadrul diviziei I-a Panzer SS "Leibstandarte SS Adolf Hitler" dând un atac final împotriva forțelor sovietice din apropiere. Cu destulă greutate și părere de rău acești soldați de elită s-au abținut să nu ia parte la atac. "Contingentul european" al lui Emilian era aproape tot atât de intransigent. Voluntarii danezi au declarat franc că ei nu vor capitula niciodată și nu-și vor preda armele. Unul dintre ofițerii SS olandezi a venit cu ideea de a conduce grupul lor de luptă în Spania! În orice caz, era destul de clar că nimeni nu dorea să sfârșească în mâinile Roșiilor!

Unitatea de "alarmare" a căpitanului Emilian s-a îndreptat treptat spre Vest, trecând pe lângă trupe americane prietenoase care-i conduceau pe SS-iștii europeni la Liezen, unde se formau lagărele de prizonieri de război. Trupele SS erau asigurate că vor fi tratate la fel ca trupele regulate ale armatei germane. La Liezen, grupul de luptă a fost dezarmat, cu excepția ofițerilor cărora, la început, li s-a permis să-și păstreze pistoalele. Apoi grupul lui Emilian s-a amestecat cu contingentul "Leibstandarte" și cu toții au fost îmbarcați în camioane pentru o deplasare mai spre vest. Americanii i-au lăsat să creadă că vor fi eliberați curând. Dar situația s-a înrăutățit rapid.

La un moment dat convoiul a fost oprit și toate trupele Waffen-SS și soldații armatei care serviseră în unități SS au fost debarcați și obligați apoi să mărșăluiască, "câte doi", pe un câmp larg deschis de lângă Altheim, în apropiere de Braunau, pe râul Inn. Aici, 27.000 de ofițeri, subofițeri și soldați au fost îngrămădiți laolaltă fără vreun acoperiș sau altă protecție împotriva intemperiilor. În plus, americanii îi scoseseră pe rănații

Waffen-SS din spitalele militare şi casele de convalescenţă şi mulţi dintre ei, inclusiv numeroşi grav răniţi şi amputaţi, au fost trimişi în lagărul aflat sub cerul liber.

Odată ajunse în lagăr, diverse naţionalităţi europene s-au grupat în general laolaltă. Toţi vorbeau de 40 de militari SS români, care s-ar fi întâlnit şi adunat laolaltă pe malul unui pârâu, la circa 50 de metri de locul unde-şi "stabilise reşedinţa" generalul SS Hermann Priess, ultimul comandant al Corpului I Panzer SS. În câteva zile, prizonierii de război au început să moară pe capete din lipsă de hrană şi datorită condiţiilor de trai. Necunoscute lor, se dăduseră ordine de la cea mai înaltă poziţie de comandă a Forţelor Aliate (Eisenhower), prin care se stabilea o raţie de supă subţire şi pâine stricată pentru a-i omorî prin inaniţie. De pază a fost pusă o întreagă unitate de negri americani, de-a lungul perimetrului lagărului în "aer liber", care erau deosebit de necruţători cu prizonierii de război. Din când în când, unii dintre negri împuşcau câte un câine şi-l aruncau soldaţilor Waffen-SS înebuniţi de foame.

Într-o zi, un colonel american, foarte arogant, însoţit de aghiotant, a inspectat "lagărul". El a fost extrem de nemulţumit să-l vadă pe căpitanul Emilian purtând cu mândrie toate decoraţiile sale Waffen SS şi alte decoraţii primite în luptă. Atât de mare i-a fost iritarea încât a ţipat la Emilian zmulgându-i chipiul şi ordonându-i, cu injurături, să şi le dea jos. Emilian i-a răspuns cu o injurătură franţuzească, după care colonelul s-a îndreptat să-l lovească din nou. Ofiţerul SS român a evitat lovitura şi l-a scuipat direct în faţă pe înfuriatul colonel american. În acel moment, Emilian a fost prins pe la spate de subloctenentul Waffen Magirescu (fostă oficialitate a vămii româneşti), care l-a tras din calea americanului.

Căpitanul Emilian a petrecut neliniştit ziua aşteptându-se la represalii, dar incidentul s-a redus la ceea ce se întâmplase. Deşi, în noaptea aceea, în timpul schimbului gărzii, unele dintre santinelele negre americane

au deschis focul cu carabinele lor direct în masa prizonierilor de război Waffen-SS. Ca urmare, au fost uciși 17 prizonieri și mulți alții au fost răniți. Ei puteau fi omorâți după bunul plac al învingătorilor. "Crimele de război" și omorîrile erau puse doar în cârca celor înfrânți. Erau frecvente uciderile în masă sau accidentale de militari Waffen SS capturați de americani. Spre exemplu, cam în același timp, un ofițer norvegian captiv, din divizia a 38-a SS "Niebelungen", a fost ucis de către infanteriștii americani deoarece a refuzat să spună: "Hitler a fost un porc!" Există nenumărate alte exemple, dar n-au fost niciodată aplicate pedepse pentru crimele comise.

Militarii SS ne-germani de la Altheim au fost ulterior transferați în fostul lagăr de concentrare de la Ebensee. Aici, toți cei în jur de 3.000 de militari SS români, care fuseseră capturați în Austria, au fost adunați laolaltă cu alți 5.000 de prizonieri SS europeni. Românii au fost grupați cu toții laolaltă și denumiți "regimentul românesc" de către capturatorii lor. Americanii nu i-au recunoscut pe germanii etnici din lagăr și i-au categorisit pur și simplu pe baza țării lor de origine, de obicei drept "ceh" sau "jugoslav" sau orice altă naționalitate pretindeau ei că au. Nu s-a făcut nici o diferențiere nici între flamanzi și valoni, care erau denumiți pur și simplu "belgieni".

Lagărul de prizonieri de război de la Ebensee a fost organizat strict pe baze militare și a inclus următoarele contingente internaționale formulate de către americani:

Un "regiment SS" român
Un "regiment SS" unguresc
Un "batalion SS" ceh
Un "batalion SS" jugoslav
O "companie SS" franco-belgiană
Un "pluton SS" scandinav repartizat pe lângă "regimentul SS" român

Majoritatea acestor efective au fost mutate într-un lagăr "plăcut" de muncă forțată (având în vedere alternativele!) dintr-o fostă garnizoană de lângă Steyr, Austria, în iulie 1945. Se va observa că în nici un moment prizonierii de război din Waffen SS nu au fost tratați cum ar fi trebuit, potrivit Convenției de la Geneva! În toamna lui 1945 mulți captivi SS români au fost distribuiți într-un alt lagăr din Linz, Austria, unde au fost vizitați de o delegație a noului guvern din România. Acești trădători le-au propus prizonierilor de război SS români "un tratament bun", dacă revin în țară. Totuși, căpitanul Emilian a fost avertizat în secret de unul dintre ofițerii din delegație, pe care-l cunoscuse mai de demult, că nu e bine să accepte!

O parte dintre captivii români au acceptat oferta de repatriere. Dar nu a trecut mult până au regretat amarnic. Toți au sfârșit în închisori și lagăre de muncă forțată și cei mai mulți n-au supraviețuit de pe urma tratamentului aplicat. Ca urmare a situației politice (i.e. preluarea, prin forță, de către Stalin, a puterii în România), americanii au început să-i privească cu alți ochi pe prizonierii lor SS români. Ei au început să vadă în ei o contrapondere la dominarea de către sovietici a țării lor. Astfel că, majorității prizonierilor de război SS români li s-a dat statutul de "persoane apatride" și li s-a permis să lucreze pentru forțele de ocupație.

De fapt, mulți au fost recrutați de servicii civile și militare americane de spionaj. Ulterior românilor li s-a permis să emigreze unde doreau, deși, în ultimii ani, ticălosul vlăstar al NKVD/KGB, așa zisul "Birou pentru investigații speciale" din cadrul Departamentului "justiției" americane a fost autorizat să persecute pe mulți dintre acești oameni care-și puseseră cu generozitate priceperea și talentul în slujba americanilor. Printre victimele românești ale B.I.S. s-a numărat arhiepiscopul ortodox Valentin (Valerian - n.tr.) Trifa, fost membru al Gărzii de Fier, care fusese închis în lagărele de concentrare

germane aproape pe întreaga durată a războiului. El a fost găsit vinovat de cîndat Orwell-lenele de ex post facto crime de ură (i.e. exercitarea dreptului său de a se exprima liber în România în anul 1940!) şi a fost deportat forţat din SUA în Portugalia, unde sănătatea lui s-a înrăutăţit rapid şi a murit în scurt timp.

Prizonierii de război SS români au fost, în general, destul de norocoşi în ce priveşte tratamentul lor post-bellc, spre deosebire de alţii, care proveneau din diverse state ce intrau în componenţa "Jugoslaviei". "Aliaţii" au găsit prudent să-i extrădeze în forţă pe prizonierii de război în ţara respectivă, deoarece aceasta îmbrăţişase o linie independentă faţă de Moscova, deşi dictatorul ei, Tito, era un monstru megaloman, asemenea lui Stalin. Prizonierii de război trimişi înapoi în Jugoslavia au avut inevitabil parte de morţi groaznice, pe care amoralii învingători le-au trecut cu vederea!

POSTFAȚĂ

Toți au susținut că, în cel de-al doilea război mondial, peste 6.000 de români au servit în Waffen-SS. Cifra i-a închis pe cei 3.000 de pe frontul de pe Oder cu primul regiment SS român și alți peste 3.000, care au capitulat în Austria. Alții au fost repartizați pe lângă școli de pregătire și diverse unități SS, care erau staționate în diverse puncte. Comandourile Waffen SS române s-au distins mai ales prin acțiunile curajoase din țara lor aflată sub ocupație străină, ca și în ultimele bătălii din Austria. Românii erau soldați puternic implicați, curajoși și pricepuți, care și-au dus la îndeplinire misiunile în limitele ce le-au fost impuse. Întreaga idee de divizie Waffen SS română a venit prea târziu în timpul războiului ca să fie cu adevărat realizabilă și eficientă. Dar românii și-au lăsat, totuși, amprenta proprie în incredibila armată europeană care a fost Waffen-SS!

ANEXA I
Structura de comandă a unităţii Waffen-SS române

Ministerul Apărării din cadrul Comitetului Român de Eliberare (24 august 1944 - 9 decembrie 1944)

Ministerul Apărării din Guvernul român în exil (10 decembrie 1944 - mai 1945)

Armata Naţională

Ministru al Apărării şi Comandant Şef al Armatei Naţionale: general Platon Chirnoagă

Şeful Statului Major al Armatei Naţionale:

lt.col. Ciobanu

Director cu pregătirea în cadrul Armatei Naţionale şi ofiţer de legătură cu unitatea Waffen-SS română:

col. Alexandrescu

Comandantul diviziei 1-a SS română de Waffen-Grenadier: col. SS Ernst Ludwig (3.11.1944- ian. 1945)

coll.SS Willy Fortenbacher (ianuarie-mai 1945)

Locţiitor al comandantului diviziei 1-a Waff.-Gr.:

col. Ernst Ludwig (ian.1945-mai 1945)

Comandantul primului regiment Waff.-Gr. (ulterior regimentul 103 Waff.-Gr. -românesc nr.1 - şi, în final, regimentul Panzer SS 103 - românesc) - maior Gustav Wegner

Comandaţi de batalion

Căpitan Waffen-SS Dreve

Căpitan Waffen-SS Niculae Opriş

Comandanţi de companie

Bărbulescu, Costăchescu, sublt. Valeriu Dobrescu (batalionul II). Mitică Popa, Ceauşescu, Iordache şi Ion Poiecaşu (gradele exacte ale majorităţii sunt necunoscute)

Medic de regiment

dr. Victor Apostolescu

Preotul regimentului

Căpitan Waffen SS şi prelat ortodox român Cojocaru

Unităţi române Waffen SS de comando

Detaşamentul român/SS-Jagdverbaende de Sud-Est, Garnizoana Stockerau

Ofiţer german responsabil:
maior Benesch (incertă grafia exactă a numelui)
Ofiţer român responsabil maior SS Toba
Supraveghetor german Lt.Abwehr Pfeifer
Comandant german lt. Mueller
Adjutant român
sublocotenent (sau plutonier) SS Virgil Popa
Comandant prevăzut pentru batalionul divizionar de puşcaşi
Căpitan Waffen SS Ion Valeriu Emilian

Note la cele de mai sus

1. Nu dispunem de alte nume ale unor comandanţi de unităţi specifice.

2. Col. Ludwig (care a folosit prenumele de Ernst şi/sau Alfred pe unele dintre legitimaţiile sale) era un fost colonel din Armata Română (etnic german), care s-a transferat în 1942 în divizia "Prinţul Eugen". El a fost primul comandant al regimentului 7 Abteilung/SS Artilerie al diviziei "PE". La sfârşitul lui 1943 şi începutul lui 1944 servea ca ofiţer de stat major al regimentului SS de pregătire şi rezervă pentru artilerie din Muenchen. Deşi nominalizat a fi primul comandant al diviziei 1-a SS română, el a fost rapid schimbat, când s-a găsit un ofiţer mai capabil, col. Fortenbacher.

3. Col. Fortenbacher (fost ofiţer în regimentul SS "Germania" şi în divizia "Reich") a comandat divizia Waffen-SS de munte (tătară), care a fost dizolvată la 1 ianuarie 1945. Curând după aceea a fost numit

comandant al proiectatei divizii 1-a română. El mai purta încă însemnele trupelor de vânători de munte din regimentul "Germania".

4. Căpitanul Waffen Emilian a comandat un grup mixt SS de luptă în ultimele zile ale războiului. Acesta avea în componență ofițeri cadeți români din regimentele SS române 2 și 3.

5. Generalul Chirnoagă a fost comandant al diviziei a 4-a română de infanterie care-și efectua pregătirea în Germania la data părăsirii de către România a Axei (23 august 1944). Lt.col. Ciobanu fusese primul ofițer de stat major al diviziei a 4-a de infanterie, iar col. Alexandrescu comandant de regiment în cadrul diviziei. Toți și-au oferit voluntar serviciile (alături de câteva mii dintre subordonații lor) părții germane prin intermediul Armatei Naționale Române/Unitatea română Waffen-SS. Toți acești ofițeri, atașați pe lângă comandamentul Armatei Naționale Române, au continuat să poarte uniforme ale Armatei Române.

ANEXA II
Uniformele și însemnele unității Waffen-SS române

Deși, cu siguranță, au fost propuse și concepute însemne naționale specifice pentru unitatea Waffen-SS română, iar în unele cazuri ele au fost chiar și executate, apariția lor efectivă rămâne încă neverificată. Acesta este cazul multor formațiuni europene din cadrul Waffen-SS în ultima parte a războiului. Cu toate că numeroasele fotografii ce s-au păstrat de la voluntarii SS români nu sunt prea utile, ele oferă o indicație certă în ce privește însemnele folosite cel puțin până la începutul lui 1945.

Uniformele: În general, se purtau uniforme Waffen-SS standard, de culoare gri, cu căști germane de oțel. Unele dintre comandourile române erau echipate în uniforme ale Luftwaffe sau Wermachtului. Uniformele Armatei Române, complete sau parțiale, erau, desigur, folosite în lagărul de la Dollersheim cel puțin pe durata etapelor inițiale de pregătire și de constituire a unității.

Tresele de la guler: Tresele din stânga indicau însemnele de grad SS, la fel ca în toate unitățile Waffen-SS. Tresele din dreapta și tresele cu runele SS erau, desigur, în evidență, mai ales ultimele fiind foarte în evidență în rândul câtorva trupe ale comandourilor SS române. O tresă Waffen-SS specific românească, care cuprindea o cruce în cerc a Legiunii Arhanghelului Mihail intersectată de două lănci, a fost concepută și, într-o oarecare măsură și executată. Apariția ei efectivă în dotarea trupei rămâne încă discutabilă. O altă tresă Waffen-SS română ilustrând emblema "grilajului" Gărzii de Fier, suprapusă peste baionete încrucișate și înconjurate de frunze de stejar, a fost concepută efectiv, dar nu se știe dacă a și fost executată și folosită. Ambele însemne de mai sus apăreau pe listele însemnelor "oficiale" ale Waffen-SS, realizate târziu, spre sfârșitul războiului și indicau emblemele concepute pentru diverse țări europene.

Scuturile: Pentru voluntarii SS români s-au conceput două tipuri distincte de scuturi Waffen-SS, ambele cuprinzând culorile naţionale roşu-galben-albastru în benzi diagonale. Totuşi, unuia dintre ele era inscripţionat în nemţeşte "RUMANIEN" deasupra culorilor scutului. Ambele apăreau în listele "oficiale" cu însemne, dar, iarăşi, este indoielnică producţia şi folosirea lor. Un scut cuprinzând simbolul naţional al vulturului românesc a fost produs efectiv, dar se spune (c-ar fi fost pentru nevoile auxiliarilor români repartizaţi pe lângă unităţile Wermachtului.

Steagurile: Unitatea Waffen-SS română a folosit atât drapelul tricolor naţional român, cât şi un steag al Gărzii de Fier, ce cuprindea un grilaj de fier (în aurtu sau alb), pe un fond compact (cel mai adesea verde).

ANEXA III
Regimentul de voluntari bulgari în Waffen-SS

Crearea unei formaţiuni Waffen-SS bulgare s-a produs în paralel cu autorizarea regimentelor Waffen-SS româneşti. Şi regimentul Waffen-SS bulgar a fost staţionat în tabăra de antrenament de la Dollersheim, iar guvernul bulgar în exil a avut o poveste similară cu cea a guvernului român în exil (amândouă aveau acreditat pe lângă ele pe acelaşi ambasador german). De vreme ce legătura a fost atât de strânsă, este bine să discutăm aici şi despre contribuţia bulgară la Waffen-SS.

Ideea creării unei legiuni SS bulgare cu efectivele unui regiment a fost propusă pentru prima dată de omul forte al trupelor Waffen-SS, generalul SS Gottlob Berger, în decembrie 1942. Totuşi, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori, habotnicul Minister de Externe german a intervenit, pe 23 decembrie 1942, şi s-a opus propunerii invocând sensibilităţile aliaţilor bulgari. S-a considerat, în primul rând, că o formaţiune Waffen-SS bulgară s-ar putea dovedi periculoasă pentru forţele armate bulgare, iar diplomaţii din Ministerul de Externe au fost de părere că o Armata Bulgară puternică, constituind o posibilă contrapondere mai ales faţă de Turcia, ar fi o valoare globală mult mai importantă pentru interesele bulgare.

Pe 26 august 1944, ca urmare a trecerii României în tabăra "aliată" sovietică, Bulgaria s-a "retras" din război şi şi-a declarat neutralitatea. În scurt timp, Armata Roşie sovietică a ocupat ţara în totalitate şi a început o sângeroasă epurare a tuturor personalităţilor din ţară care fuseseră favorabile Axei. Circa 150.000 de bulgari au fost exterminaţi în epoca ce a urmat loviturii de stat comuniste, inclusiv majoritatea politicienilor care fuseseră de părere că era mai bine să "retragă" Bulgaria din război!

Oriunde a fost posibil, personalul Armatei Bulgare dezertat spre a se alătura nemților. Mulți ofițeri și specialiști bulgari se aflau la pregătire în Germania și și-au declarat loialitatea față de Reich în continuarea luptei împotriva bolșevismului internațional. Situația părea promițătoare pentru nemți și primii voluntari bulgari au fost adunați la Viena sub auspiciile lui Waffen-SS. Apoi au fost trimiși în tabăra de pregătire de la Dollersheim, lângă Zwettl, unde erau staționați și voluntarii români. Reichsfuehrer-ul SS Himmler a ordonat ulterior constituirea unui regiment SS bulgar.

Pe 13 noiembrie 1944, Biroul Administrativ Principal al SS a emis oficial ordinele de autorizare a regimentului cu stipularea că trebuia să se asigure nucleul de personal pregătit pentru o eventuală divizie Waffen-SS de grenadiri (bulgară nr. 1), cum ordonase RF SS. Pe scurt, era același tratament ca și cel acordat românilor. Paralela a mers mai departe întrucât regimentul SS bulgar era menit și să servească drept forță armată națională pentru guvernul bulgar în exil, care, asemenea versiunii românești, își avea sediul la Viena.

În ultima parte a lui noiembrie 1944, regimentul SS bulgar și-a început activitățile de pregătire la Dollersheim cu un efectiv alcătuit din 25 de ofițeri, 56 de subofițeri și 500 de persoane înrolate. Totuși, spre deosebire de români, n-a existat nici o formațiune majoră de trupe bulgare pe teritoriul german din rândul căreia să se facă recrutări. Luând în considerare și situarea mai îndepărtată în raport cu situația curentă a Frontului de Est și faptul că trupele bulgare conduse de comuniști erau folosite exclusiv în Balcani, șansele de a racola alt personal, fie din Bulgaria propriu-zisă, fie din rândurile dezertorilor din armată erau, pe ansamblu, nefavorabile. Deci, doar din rândul bulgarilor aflați deja în Germania (soldați la specializare, răniți în recuperare, muncitori la lucru) s-a recrutat majoritatea soldaților pentru acest regiment.

Primul comandant al regimentului Waffen-SS (bulgar nr.1) a fost generalul SS Guenther Anhalt (născut pe 23 ianuarie 1906/SS nr. 45837). Un distins luptător, Anhalt fusese decorat cu râvnita Cruce de Aur germană și Crucea de Cavaler pe când comanda regimentul 3 de poliție SS aflat în misiune pe Frontul de Est. Mai târziu va fi ucis în luptă pe când comanda un grup SS în luptele pentru Berlin din aprilie 1945. La începutul lui 1945, Anhalt a fost înlocuit din funcția de comandant de regiment (propus a fi divizie) de colonelul Heinz Bertling (născut pe 20 octombrie 1898/SS nr. 370275). Bertling fusese comandantul unei exotice, dar superflue Legiuni de voluntari indieni liberi, care, în 1944, fusese transferată de sub comanda armatei germane sub cea a Waffen-SS.

Controlul complet al regimentului SS bulgar a fost încredințat colonelului armatei bulgare și colonel în Waffen SS Ivan Rogosaroff. Anterior, Rogosaroff a răspuns de departamentul de stat al muncii și a fost ministrul muncii în cadrul guvernului în exil. Poziția lui a fost analoagă cu cea a generalului român Platon Chirnoagă, cu excepția faptului că Rogosaroff a ales să se folosească de gradul de colonel SS ce-i fusese acordat. Chirnoagă a rămas la gradul ce-l deținuse în Armata Română. Tehnic vorbind, Rogosaroff a fost și comandant șef al forțelor armate bulgare ale guvernului în exil, care erau formate din regimentul SS bulgar și câteva comandouri SS afiliate pe lângă unitatea SS-Jagdverbaende "Sud-Est" staționată pe lângă Viena și condusă de colonelul Skorzeny.

În prima parte a anului 1945, regimentul SS bulgar a fost tratat ca și cum ar fi putut deveni divizie, deși efectivele disponibile erau în mod considerabil inferioare celor ale unității Waffen-SS române. Bulgarii n-au fost în stare să-și alcătuiască nici măcar o unitate de luptă coerentă pentru Frontul de Est, cum făcuseră românii. Astfel că, pe la începutul lui aprilie 1945, cu zvonurile răspândite privind dezarmarea regimentului,

moralul în rândul unor voluntari bulgari era deprimant. Asta a condus în mod direct la un act de disperare.

Colonelul Waffen bulgar Kosta Karanscev şi alţi 20 de voluntari bulgari au dezertat, în aprilie 1945, din lagărul de la Dollersheim, împreună cu armele şi uniformele lor. Ei fuseseră descurajaţi de lipsa oricărui progres în cadrul regimentului, de raţiile mici şi de condiţiile de viaţă de la Dollersheim. Germanii au considerat că era mai bine ca această problemă să fie rezolvată de bulgarii înşişi. Astfel s-a constituit o forţă de intervenţie rapidă SS bulgară (completată şi cu câţiva germani) sub comanda căpitanului Waffen Ivanov, pentru a-i urmări pe dezertori şi a-i readuce la Dollersheim.

Unitatea lui Ivanov a reuşit să-i înfrunte pe rebeli. În schimbul de focuri ce a avut loc, au fost omorâţi 3 dezertori. Ceilalţi au capitulat şi au fost deferiţi unei curţi marţiale care i-a condamnat aproape pe toţi la moarte. Ulterior ei au fost trimişi în faţa unui pluton de execuţie SS bulgar; chiar dacă unii dintre executanţi îşi ucideau prietenii personali, totuşi ei şi-au dus la îndeplinire misiunea încredinţată. În total, în acest episod au fost ucişi 10-12 voluntari SS bulgari. Situaţia a fost soluţionată aproape în întregime de către bulgarii înşişi. Aceasta a fost singura "acţiune" majoră a regimentului SS bulgar din timpul războiului.

Pe 20 aprilie 1945, regimentul SS bulgar a primit ordin să se restructureze ca regiment "distrugător de tancuri" şi a fost pus la dispoziţia Cartierului General al Statului Major al Armatei a 6-a Panzer din Austria de Jos. În timp ce unii indivizi s-ar fi putut să fi luat parte la lupte, regimentul ca întreg n-a intrat niciodată în acţiune. Grosul lui a capitulat în faţa americanilor în Austria occidentală, în mai 1945. Graţie consideraţiilor de ordin politic postbelice, nici unul dintre voluntarii SS bulgari nu a fost repatriat cu forţa în Bulgaria comunistă.

Trebuie să remarcăm că voluntarii bulgari din unităţile de comando SS, în special SS-Jagdverbaende

"Sud-Est", au luptat şi au luptat bine în ultimele bătălii din Austria împotriva Armatei Roşii.

Structura şi ordinea de luptă ale regimentului SS Waffen-Grenadier (bulgar nr.1)/al preconizatei divizii SS Waffen Grenadier (bulgară nr.1)

Comandant Şef:
Colonel Waffen-SS Ivan Rogosaroff
Comandanţi de regiment/divizie:
General SS Guenther Anhalt, mijlocul lui noiembrie 1944 - începutul lui 1945
Colonel SS Heinz Bertling, începutul lui 1945 - mai 1945
Comandanţi de batalion sau detaşament:
Colonel Waffen-SS Kosta Karanescev
Căpitan Waffen-SS Ivanov
Strictura regimentului
Statul Major 00773
Statul Major al companiei
Compania de infanterie uşoară
(Arme de infanterie)
Batalionul I 64271
(Companiile 1 - 4)
Batalionul II 67694
(Companiile 5 - 8)

Însemnele unităţii

O tresă de guler purtând emblema regală bulgară cu un leu încoronat a fost concepută, desigur, spre a fi folosită în regiment. Dar execuţia şi utilizarea ei propriu-zise rămân incerte. A fost conceput şi un scut în diverse variante, cuprinzând culorile alb-verde-roşu în benzi diagonale, dar nu se ştie dacă a fost produs efectiv.

ANEXA IV
Brigada Waffen-SS de munte (tătară nr.1)

Formaţiunea condusă anterior de col. SS Fortenbacher, comandantul diviziei Waffen-SS română, a fost Brigada de munte SS tătară, exotică într-un fel. De vreme ce se pare că despre această unitate s-a scris puţin, cred c-ar fi potrivite nişte date în legătură cu ea.

În iunie 1944, Reichsfuehrer-ul SS Himmler a ordonat formarea unui regiment de munte Waffen-SS, care folosea personal tătar din Crimeea ce servise în Poliţia de ordine germană aflată sub comanda Înaltului Comandament SS şi de Poliţie "Marea Neagră". Crimeenii, care au format batalioane voluntare de "auto-apărare" pentru a lupta împotriva partizanilor comunişti, au însoţit forţele armate germane pe timpul retragerii lor din Crimeea. Pentru supravegherea formării regimentului SS tătar, RF-SS Himmler a repartizat circa 200 de poliţişti germani, ofiţeri şi subofiţeri SS. Generalul maior de poliţie Konrad Hitschler (născut în 21 decembrie 1896/SS nr. 405896), care servise în cadrul districtului administrativ SS "Marea Neagră", a fost însărcinat cu adunarea în acest regiment a tuturor tătarilor crimeeni dispersaţi. Hitschler fusese decorat cu Crucea de Fier, clasa 1-a în primul război mondial şi cu Crucea de Fier, clasa a 2-a în al doilea război mondial, precum şi cu eşarfa neagră pentru răniţi şi Medalia pentru servicii în război, clasa 1-a cu săbii.

La rândul său, Biroul Administrativ Principal SS a înfiinţat un batalion SS de munte la tabăra de pregătire din Moorlager şi şi-a trimis personalul de frunte să servească drept corp de elită în cadrul regimentului SS tătar. Din motive politice şi tactice, RF-SS Himmler a dorit ca regimentul să fie pregătit şi adus în starea de a putea acţiona în Ungaria (care şovăia în ce privea cauza Axei) şi în 16 iunie 1944 au fost emise ordine în acest sens. Pe 8.

iulie 1944, Biroul Principal SS, acționând în baza ordinelor lui Himmler, a anunțat că toți tătarii musulmani crimeeni evacuați vor fi regrupați în Ungaria în vederea încorporării într-o brigadă Waffen-SS de munte (tătară nr.1), brigada de munte înarmată a SS/tătară nr.1; (prefixul Waffen a fost folosit pentru a desemna statutul său ne-germanic), sub comanda col. SS Willy Fortenbacher.

Din păcate, brigada SS tătară s-a la coada listei în ce privește prioritatea echipării și pregătirii, situație similară cu cea în care se găsea și divizia SS română. Mulți înalți funcționari Waffen-SS au considerat formarea ei ca fiind de valoare minimă și, prin urmare, s-a făcut efort minim pentru a o ajuta. În plus, personalul poliției germane repartizat brigăzii s-a dovedit a fi constituit din indivizi de calibru inferior de care vroiseră să scape superiorii lor. Ca urmare, brigada SS tătară a făcut puține progrese în eforturile ei de a fi pregătită de luptă în lunile iulie și august 1944.

În septembrie 1944, brigada SS tătară figura ca parte a forțelor Armatei Germane din Ungaria, ceea ce indica faptul că era o unitate "aptă". Dar s-a dovedit curând că nu e așa și în lunile următoare ea a decăzut din atribuțiile sale militare. Acum în evidențele Waffen-SS ea figura ca fiind "în formare". Pe 31 decembrie 1944, după un progres abia perceptibil în programul ei de formare, securea a căzut în final, iar Biroul Principal SS a ordonat dizolvarea brigăzii cu începere de la 1 ianuarie 1945. Personalul SS tătar, împreună cu armele, proviziile și vehiculele lor din dotare, a fost ulterior transferat în Ostturkische Waffenband der SS, cea mai importantă unitate "musulmană de est" a Waffen-SS, care a ajuns aproape de efectivele unei divizii. În același timp, comandantul brigăzii, col. SS Fortenbacher a fost însărcinat cu comanda diviziei SS române din lagărul de pregătire de la Dollersheim.

Comandanți de brigadă:

Generalul SS Konrad Hitschler (temporar)

Col. SS Willy Fortenbacher (8 iulie 1944 - 1 ianuarie 1945)

Efectivele brigăzii

Proiect: 67 ofițeri/440 subofițeri/2927 soldați/614 auxiliari. Total: 3434 (fără auxiliari)

În realitate: 11 ofițeri/191 subofițeri/2219 soldați/ fără auxiliari. Total: 2421. Alți 1097 etnici germani au fost repartizați brigăzii, deși ei au fost înregistrați separat.

Insemnele brigăzii

S-a autorizat folosirea unei tresе pe gulerul din dreapta ce cuprindea un cap de lup argintiu pe fond negru (aceasta a fost folosită și de alți voluntari ruși). O tresă alcătuită dintr-o "sabie și un scut" au fost concepute pentru uzul voluntarilor SS "musulmani din est", dar nu e certă apariția și folosirea ei. Tresele pe gulerul din stânga indicau insemnele standard de grad SS.

S-a autorizat folosirea în cadrul brigăzii SS tătare a unui scut crimean național alcătuit dintr-un trident roșu pe un fond albastru deschis. Se cunoaște c-au fost produse și purtate o varietate de scuturi tătare ilustrând moschei musulmane și o lună nouă.

BIBLIOGRAFIE:

Abott, Peter şi Thomas, Nigel, GERMANY'S EASTERN FRONT ALLIES 1941-45, Osprey (Great Britain), 1982

Ciuntu, Chirilă, DIN BUCOVINA PE ODER, Editura "Dacia" (Brazilia - Spania), 1967

Codreanu, Corneliu Zelea, FOR MY LEGIONNARIES (THE IRON GUARD), Editura "Libertatea" (Spania), 1976

Emilian, I.V., DER PHANTASTISCHE RIT, Verlag K.W. Schuetz, (Germania), 1977

DIENSTALTERSLISTE DER SCHUTZSTAFFEL DER NDSAP, 9 November 1944 edition

Gosztony, Peter, DEUTSCHLANDS WAFFEN GEFAEHRTEN AN DER OSTFRONT 1941-1945, Motorbuch Verlag (Germania), 1981

Guderian, Heinz, PANZER LEADER, Ballantine Books (New York), 1961

Hoehne, Heinz, THE ORDER OF THE DEATH'S HEAD, Ballantine Books (New York), 1971

Huscmann, Friederich DIE GUTEN GLAUBENS WAREN, BAND II, Munin Verlag (Germania), 1973

Kletmann, Dr.K.-G.,DIE WAFFEN-SS, EINE DOKUMENTATION, Verlag Der Freiwillige (Germania), 1965

LEGION, Rising Press/Nationalist Books, Marea Britanie, fără dată

LEGIUNEA ÎN IMAGINI, Editura Mişcării Legionare (Spania), 1977

Littlejohn, David, FOREIGN LEGIONS OF THE THIRD REICH, VOL.4, R.James Bender Publishing (San Jose), 1987

Neulen, Hans Werner, AN DEUTSCHER SEITE, Universitas Verlag (Germania), 1985

Raymond, Ellsworth şi Martin, John Stuart, A PICTURE HISTORY OF EASTERN EUROPE, Crown Publishers (New York), 1971

Schellenberg, Walter, HITLER'S SECRET SERVICE, Pyramid Books (New York), 1971

Shulman, Charles E. EUROPE'S CONSCIENCE IN DECLINE, Argus Books (Chicago), 1939

Tieke, Wilhelm, DAS ENDE ZWISCHEN ODER UND ELBE, Motorbuch Verlag (Germania), 1981

De asemenea, au mai fost consultate numeroase articole din periodice și alte documente.

ARGUMENT

Deşi în istoria poporului român mai există încă extrem de numeroase necunoscute, este un risc enorm să încerci a suplini acest neajuns fie prin cercetări proprii, fie prin tălmăcirea şi publicarea unor lucrări de referinţă din cultura altor neamuri. Chiar şi atunci când asemenea lucrări, cum este şi cazul celei de faţă, au apărut în ţări recunoscute pentru caracterul lor profund democratic. Dar ceea ce acolo (SUA, în cazul de faţă) este un lucru perfect posibil, admis, necondamnat etc., la noi mai este încă motiv de punere la zid. De decenii, dacă nu de mult mai mult timp, acest popor nu-şi poate cunoaşte istoria şi cinsti faptele înaintaşilor, fără riscul de a fi catalogat drept extremist, de a fi ameninţat, şantajat, terfelit în demnitatea lui. O serie de simbriaşi, de regulă străini prin origine şi interese de ceea ce este autentic românesc, care au acaparat şi deţin posturi cheie în instituţiile de cultură, academice şi mass media, veghează ca o serie de fapte istorice, care-l deranjează sau îl prezintă în adevărata lor lumină, să rămână în continuare necunoscute. De aceea, ei declanşează un tărăboi incredibil, pigmentat cu ameninţări, apeluri la comunitatea internaţională, inventarea de pericole de moarte etc., ori de câte ori ies la lumină noi lucrări consacrate cunoaşterii istoriei româneşti. Ani de zile aceşti simbriaşi şi stăpânii lor nu au permis să se rostească adevărul despre unele momente controversate şi tensionate din istoria noastră. În schimb, ei au trâmbiţat, până la saturaţie, meritele, croite în laboratoarele specializate ale mincinului ideologiei roşii, departe de realitate, ale comunismului. Toate celelalte partide şi formaţiuni politice, indiferent de contribuţia lor reală, de sacrificiile imense, de necontestat aduse la formarea statului naţional unitar român, la apărarea integrităţii sale teritoriale etc., au fost cu insistenţă prezentate ca ostile "clasei muncitoare, celor ce muncesc", retrograde, reprezentante ale exploatării crâncene şi

nemiloase, compuse din elemente trădătoare etc. Aceeași arie a calomnierii și mistificării a fost aplicată, cu intensificări orchestrate din afară, pentru orice partid politic românesc situat în afara stângii. Rețeta a fost aplicată deseori chiar și unor lideri politici de stânga cu vederi mai progresiste și cu simțire românească.

Generațiile născute în perioada 1947-1989 nu au avut aproape deloc posibilitatea să știe adevărul, să aprofundeze cercetările pentru revelarea lui.

Ținta propagandei și ideologiei comuniste au constituit-o partidele de dreapta și de extremă dreaptă. Cu osebire Garda de Fier.

Fac precizarea că, personal, nu am fost și nu sunt membru al acestei grupări. Nu am avut și nu voi avea nici o legătură directă, de orice fel, cu această mișcare. Nu am fost și nu voi fi admiratorul și/sau susținătorul crezului său politic, al activității desfășurate în viața social-politică. Deci, traducerea și publicarea acestei cărți nu are nici o motivație de acest gen și nu reprezintă absolut nici un fel de obligație față de ea sau de adepții săi actuali.

Mișcarea legionară, încă o mare necunoscută, reprezintă o realitate a istoriei secolului al XX-lea. Rolul ei în viața politică românească este puțin cunoscut. De aici și multiple speculații, pro sau contra, care se mai fac cu privire la ea. Până acum, din diverse motive, cercetătorii și istoricii români au evitat abordarea ei pe criterii științifice, sine ira et studio. A venit, însă, momentul când acest subiect nu mai poate fi evitat. Noile generații, cu o informație precară, adesea nesubstanțială, inexactă, exagerând unul sau altul dintre aspecte, simt nevoia unei certitudini. Chiar și pentru a nu mai repeta erorile și ororile, nu puține, săvârșite de unii membri ai acestei mișcări.

Lucrarea lui Richard Landwehr, cercetător nord-american, nu-și propune o prezentare exhaustivă, strict științifică, a subiectului în ansamblul său. El se

oprește la un capitol am putea spune total absent din lucrările românești de specialitate: voluntarii români din Waffen-SS. (De altfel, autorul a mai consacrat problemei voluntarilor din Waffen SS și lucrările: "Legionarii lui Carol cel Mare: Voluntari francezi în Waffen SS: 1943-1945", respectiv "Soldații runei lupului: Legiunea de voluntari SS "Niederlande": 1941-1943"). Citită cu atenție, lucrarea lui este destul de interesantă, oferind multe informații noi, necunoscute sau insuficient cunoscute de cititorul român. Ea poate fi utilă continuării și aprofundării subiectului de către specialiștii din domeniul cercetării istorice. Asta pentru că autorul, nefiind specialist, din câte se pare, nu are rigoarea și exactitatea pe care le presupun cercetarea științifică autentică. Cartea de față lasă fără răspuns încă multe întrebări pe care o astfel de temă le stârnește. Dar ea este importantă pentru că este - după știința noastră - prima care este publicată la noi și care tratează problema situației celor ce s-au încăpățânat să rămână până la sfârșitul războiului de partea Reich-ului german. Spre deosebire de "eroii" care, cu condamnabilă grăbire au constituit așa-zisa divizie "Tudor Vladimirescu" contribuind, prin gestul lor irresponsabil, la ușurarea și accelerarea ocupării României de către Sovietc, respectiv la înrobirea ei, pentru aproape o jumătate de secol, de către ciuma comunistă. Spre deosebire de cei care au adus pe tancuri rusești dezastrul comunist de mai târziu, voluntarii români din Waffen-SS au sacrificat totul: libertatea, viața, posibilitatea de a trăi printre ai lor după terminarea războiului, au înfruntat lagărele și exilul dureros mânați de un singur gând: păstrarea identității spirituale și creștine a țării lor, evitarea cotropirii ei de brutele Armatei Roșii, salvarea demnității și democrației în România. Este foarte posibil ca aliurarea lor în tabăra Axei să nu fi avut exclusiv motive ideologice, ci să fi fost determinată de realitatea că, în epocă, era singura forță politico-militară care lupta împotriva comunismului. În

timp ce marile puteri: SUA și Anglia, în primul rând, se aliaseră cu URSS.

Nu ne pronunțăm aici și acum asupra justeței opțiunii lor. Cunoașterea, însă, a rolului jucat, a atitudinii manifestate, dar mai ales a destinului majorității acestora după încheierea ostilităților este necesară și ar fi utilă în explicarea și înțelegerea unor evenimente ulterioare, a unor poziții și atitudini politice și militare etc. față de România și de poporul român.

Poate că unii cercetători sau cititori de rând vor fi tentați să judece cu intransigență prezența voluntarilor români în structurile militare germane (inclusiv în Waffen-SS). Nu ne erijăm în avocații nimănui. Dar credem c-ar fi de dorit o anume obiectivitate, o analiză critică, dar atentă și dreaptă, fără partipriuri și false pudori, a întregului context politico-militar european din anii 1944-1945. Căci, după cum se știe, românii n-au fost singurii voluntari străini cuprinși în rândurile Waffen-SS. Alături de ei - și adesea cu efective considerabil sporite - s-au numărat militari și civili francezi, olandezi, danezi, norvegieni, suedezi, finlandezi, italieni, spanioli, indieni, dar și bulgari, tătari din Crimeea, cehi, slovaci, austrieci, croați, sârbi, slovenі, macedoneni, muntenegreni, greci, albanezi, ruși, ucrainieni și mai ales ungurі. Aceștia din urmă cu două divizii complete, beneficiind de sprijinul material și logistic al autorităților horthyste.

Deci, nu vă grăbiți să jubilați că vi s-a oferit o șansă în plus de culpabilizare și punere la zid a românilor ca popor. Căci realitatea - de fapt, mărturiile și faptele de tot felul existente din abundență - v-ar obliga să procedați exact la fel cu toate popoarele - fie ele din Estul, fie din Vestul Europei - care au avut reprezentanți - și nu puțini - care au susținut cu atâta fanatism cauza Germaniei și a Axei până în ultimul moment.

În altă ordine de idei, nu vă grăbiți - după mai vechi năravuri - să ne acuzați, etichetați, înjurați, trageți de urechi sau puneți pe (noi) liste negre pentru îndrăzneala de a fi scos la lumină acest moment de istorie,

românească şi europeană în egală măsură, datorat unui **autor nord-american**. Consideraţi gestul nostru mai degrabă ca o simplă dar sinceră încercare de revenire la normalitate, de a scăpa de obicetul comunist de a ascunde şi eluda fapte istorice care nu convin, iritâ, indispun şi deranjează Puterea sau anumite segmente privilegiate ale societăţii. Trebuie să înţelegem şi să admitem, odată şi pentru totdeauna, că nici istoria poporului român - dar nici a altor popoare - nu este plină doar de fapte eroice şi de bravură, ci şi de orori şi crime, de greşeli şi chiar de opţiuni potrivnice cursului general dar motivate ideologic, adoptate în numele unui crez. Un asemenea moment este şi episodul abordat şi descris de lucrarea nord-americanului Richard Landwehr.

Cum spuneam, generaţiile mai noi au fost lipsite de adevăr vreme de peste patru decenii. Nu spunem că paginile acestei cărţi exprimă întregul adevăr şi singurul ce merită cunoscut. Dar suntem siguri că ele te pot ajuta, cititorule, în demersul tău pentru descoperirea şi cunoaşterea lui.

D. Albu

P.S. În încheiere, o singură precizare. Lucrarea originală, intitulată **"Romanian volunteers of the Waffen-SS, 1944-45"**, apărută, în anul 1991, la Editura **SIEGRUNEN**, Brookings, Ohio, USA, cuprinde extrem de multe materiale fotografice, desene, schiţe şi hărţi. Multe dintre ele publicate în premieră absolută şi preluate din arhivele personale ale lui Horia Sima, ale altor lideri gardişti. Din raţiuni financiare, nu le reproducem în ediţia de faţă. Poate o vom face cu alt prilej, atunci când vom dispune de fondurile necesare.

Mulţumim autorului pentru acceptul său de a publica această lucrare în limba română.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....5
Contextul înfiinţării unităţii române W-SS 8
Cap.I: C.Z.Codreanu şi Legiunea 9
Cap.II: Guvernul Legiunii 18
Cap.III: Anii războiului 22
Cap. IV: Al doilea guvern legionar 28
Cap.V: Înfiinţarea unităţii române W-SS 32
Cap.VI: Formarea şi dezvoltarea unităţii 36
Cap.VII: Dispunerea pe câmpul de luptă.....44
Cap.VIII: Ultimele zile în Austria 49
Postfaţă.....58
Anexa I 59
Anexa II 62
Anexa III 64
Anexa IV 69
Bibliografie.....72
Argument 74